

HỒI KÝ CỦA VĂN LÃM

Lãm sinh ra vào cuối thời nhà Trần, thời buổi đất nước đang rối ren suy tàn. Trên triều Hồ Quý Ly lộng quyền, ở phía Bắc một áng mây đen hung hãn khốc tàn đang chực chờ đổ ập đến.

Chàng chào đời trong một gia đình phú hào. Cha chàng có nhiều vợ và Lãm thật không may chỉ là con của một tỳ thiếp thấp kém. Chàng không được cha yêu thương, trong nhà không có tiếng nói. Các anh trai thì cực kì căm ghét chàng bởi vì Lãm khôi ngô và thông minh hơn họ. Đã vậy, thầy cứ đem tài hoa của Lãm khen trước mặt cha. Khiến cho ông càng ngày càng có cái nhìn tâm đắc về Lãm mà lơ là sự chú ý với các anh trai chàng.

Họ chường mắt Lãm lăm, thường bày nhiều trò hiếp đáp hành hạ. Lãm cũng chịu nhiều tủ nhục thối sinh thời. Dù văn tài lỗi lạc nhưng hết lần này đến lần khác không có cơ hội dự kinh ứng thí vì sự cản trở của những người anh xấu tính.

Thế rồi năm đó Minh Thành Tổ Chu Nguyên Chương đột nhiên đòi nhà Trần triều cống một số lượng lớn nam thanh khôi ngô để đưa về Kim Lăng [1] làm hoạn quan. Các anh của Lãm bày kế, trước là tìm cách dụ cha ra khỏi nhà sau đó đem Lãm đi nộp cho triều đình. Lãm là phận em út lại còn là con của vợ lẽ, không thể chống đối họ được. Với dung mạo xuất chúng, chàng nhanh chóng qua được vòng xét tuyển của quan lại địa phương và lọt vào danh sách cống phẩm.

Lãm bị nhốt vào một khu nhà tối tăm và chỉ biết vui đùa vào gối. Chàng nghĩ rằng cuộc đời mình đến đây thôi là hết rồi. Chàng sẽ bị người ta tình thân, không còn được làm một người đàn ông chân chính đấu trời chân đạp đất nữa. Chàng sẽ bị đưa vào cung làm một hoạn quan, phải ngày ngày đổ uế canh cửa cho các cung tần. Chàng sẽ bị đưa đi khỏi cố hương, không còn được ở nước Việt nữa mà phải đi đến trời Bắc xa xôi, phục vụ cho bọn phương Bắc đốn mặt đó - Bọn giặc ngầm luôn tìm cách xâm lược và đồng hóa dân tộc mình. Một cuộc sống đầy khổ nhục.

Lãm chỉ muốn chết cho xong.

Với tâm trạng não nề u uất, Lãm tuyệt thực nhiều ngày. Khi các quan quản lý biết tin chàng tuyệt thực, chúng hiển nhiên không mang bát cơm đến rồi cười bảo "ăn đi, ăn cho ta vui nào" được rồi. Chúng một mặt không cấp thức ăn cho chàng nữa, thẳng tay bỏ đói chàng. Mặt khác chúng bắt đầu xem chàng là trò giải trí mới, buổi tối chúng đem chàng ra khoảnh đất trống sau khu nhà rồi thay phiên nhau trút giận.

Lãm bị chúng đánh đập rất dã man. Vì không thể làm tổn hại đến khuôn mặt chàng nên chúng chỉ hành hung ở các vị trí khác. Chúng không thương tiếc chà đạp lên hạ thân của chàng vì cho rằng kiểu gì nó cũng sẽ bị cắt đi thôi. Những đòn roi khiến cho Lãm không thể lết thân đi nổi, chỉ có thể nằm trên đất yếu ớt hít thở.

Lãm hận chứ. Chàng rất tức giận uất ức. Chàng đã bị hết kẻ này đến kẻ khác chà đạp, lăng mạ, hiển nhiên phải này sinh uất hận. Nhưng chàng còn có thể làm gì? Lãm thuở ấy chỉ là một con người bình thường. Luân lý của xã hội phong kiến cùng với mặc cảm về thân phận bọt bèo khiến chàng phải đành lòng nhẫn nhịn, nuốt uất ức vào trong. Thời đó thật khó để người ta bức ra khỏi những xiềng xích giai cấp và thân phận để đấu tranh cho thứ gọi là "quyền sống" hay "quyền con người". Những phận đời chìm trôi, bị giẫm đạp như cỏ rác. Lãm cũng chỉ là hạt cát bị lẫn vào cơn phong ba của thời cuộc thôi. Chàng cho rằng số phận mình luôn bị đặt trong tay người khác và chàng mãi mãi không thể định đoạt được nó.

Tổn thương do bị đánh đập và tâm trạng tuyệt vọng thống hận cuối cùng khiến Lãm qua đời. Chàng chết trong căn phòng tắm tối ngay sau đêm bị hành hung tàn bạo. Lãm chẳng biết sau khi chàng chết đi bọn quan lại kia sẽ tìm ai để thế vào vị trí của chàng. Đó đều là chuyện của kiếp trước rồi. Khi chàng lấy lại được ý thức, chàng thấy mình đang ngồi trong một căn phòng rộng lớn, xung quanh là hàng trăm con người, có cả nam lẫn nữ, ai cũng mặc áo trắng.

Trên bục cao ở trung tâm căn phòng có một vị quan mặc trang phục kì dị đang thao thao giảng giải. Thật ra đó chính là áo dài khăn đóng thế nhưng lúc đấy Lãm chưa biết về nó. Ở thời đại của chàng đàn ông không mặc áo dài. Nó được tạo ra ở thời nhà Nguyễn, cách thời đại mà Lãm sống đến tận mấy trăm năm sau.

Rất may, ông ấy vẫn nói tiếng Việt. Lãm chăm chú nghe và dần hiểu được sự tình. Hóa ra chàng đã được thăng đến thần giới Việt - Không gian tồn tại song song với thế giới hiện thực. Nơi mà thần linh và cư dân an lạc sinh sống.

Sau khi nghe phổ biến về các quy định Lãm được đưa đến một khu nhà lớn, nơi bao gồm các ngôi nhà năm gian quay quần vào nhau. Chàng có một căn phòng nhỏ, bên trong bố trí các vật dụng thiết yếu cho sinh hoạt. Vị quan quản lý khu nhà nói với chàng rằng những phạm nhân được thăng về đây có hai sự lựa chọn, một là học nghề và hòa vào dòng chảy lao động của thần giới, trở thành một cư dân thần giới bình thường, hai là rèn luyện và thi tuyển vào hệ thống công chức của thần giới để trở thành phụ việc cho các vị thần. Lãm suy nghĩ nhiều ngày và chọn sẽ trở thành công chức. Chàng được đưa đến một khu nhà khác để tiếp nhận sự giảng dạy của các vị quan thần chuyên trách.

- 0 -

Chú thích:

[1] Còn gọi là Nam Kinh, kinh đô của nhà Minh.

Trải qua nhiều năm Lãm dần làm quen với cuộc sống ở nơi này. Nhờ có trí thông minh trời phú chàng học hỏi rất nhanh và chẳng mấy chốc đã thi đậu vào một phủ thần. Lãm làm việc chăm chỉ và tích góp được khá nhiều tài sản. Chàng cũng muốn tìm một

người vợ hiền thế nhưng chưa vừa ý ai.

Lãm làm việc chuyên cần nhưng không công tác lâu dài ở phủ thần nào cả. Nguyên nhân là vì chàng chưa tìm được người chủ khiến chàng toàn tâm toàn ý phò trợ. Trong một lần nhảy việc, chàng nhìn thấy thông báo tuyển dụng nhân sự của Mai Lang Vương. Dù Lãm chưa từng gặp mặt vị Vương này nhưng danh tiếng lẫy lừng của ông ta thì đã đập vào tai chàng ầm ầm.

Các đồng nghiệp của Lãm thường tặc lưỡi bảo:

- Mai Vương khó tính lắm! Làm việc cho ngài ấy thì sẽ phải chịu áp lực rất lớn. Dù tiền lương hậu hĩnh và danh dự đề huề nhưng rất vất vả. Nghe nhiều người nhận xét làm việc với ngài ấy giống như một cuộc tra tấn tinh thần vậy đó!

Lãm lưu tâm đến những lời bàn luận ấy nhưng vẫn ứng tuyển vào phủ Mai Lang Vương. Lãm có hai lý do chính để đắm đầu vào phủ của vị Vương được đồn đại là nghiêm khắc và khó tính bậc nhất Thần giới này. Một là điều kiện của Lãm phù hợp với yêu cầu mà Mai Lang Vương đưa ra. Lãm có kinh nghiệm công tác dạn dày và thành tích công tác xuất sắc. Điểm số mà chàng tích được khi còn làm việc ở cơ quan cũ cao chót vót. Đứng hàng đầu trong danh sách các công chức tài năng nhất Thần giới. Đơn ứng tuyển của chàng kiểu gì cũng sẽ được thông qua ở vòng sơ loại vì thế Lãm chẳng có lý do gì để không ứng tuyển cả. Hơn nữa, như những gì người đồng nghiệp đã nói, làm việc cho Mai Lang Vương không những được trả công hậu hĩnh mà danh dự cũng đề huề. Mai Lang Vương không phải là một nhân vật tầm thường. Ngài là Hoa Thần của Khau Phạ, Lạc tướng cai quản căn cứ quân sự lớn nhất của Lạc Việt. Nếu trở thành phụ việc cho ngài, khi ra ngoài công tác hiển nhiên sẽ được các phủ thần nể nang trọng vọng hẳn. Cơ hội mở mang các mối quan hệ cũng tăng lên, sẽ có dịp được gặp gỡ những nhân vật tầm cỡ và kết thân với họ. Danh vọng địa vị sẽ lên như điều gặp gió.

Lý do thứ hai chính là, Lãm cũng muốn trải nghiệm thử xem Mai Lang Vương khó tính như thế nào. Chàng muốn thử thách bản thân một chút, để xem năng lực của mình tới đâu, có đáp ứng được yêu cầu khắt khe của Mai Vương hay không. Lãm làm việc cho biết bao phủ thần khác nhau, gặp biết bao ông chủ khó tính nhưng không ai có thể phàn nàn lời nào về chàng, chỉ có Lãm là không vừa ý họ, cho nên mới nhảy việc. Vì vậy, Lãm thật sự rất muốn làm việc cùng Mai Thần một lần, để xem ông Mai Vương ấy thế nào.

Không ngoài dự đoán, đơn ứng tuyển của chàng vượt qua vòng sơ loại. Lãm nhận được một lá thư thông báo, bảo rằng ba ngày nữa kì thi tuyển sẽ diễn ra và chàng phải có mặt ở Mai phủ đúng giờ để tham gia kì thi. Lãm khẩn gúi lên đường đến Trường Sơn. Bấy giờ Mai Lang Vương còn sinh sống ở chốn đại ngàn ấy. Chàng đến phủ Mai Vương rất sớm, trước khi kì thi tuyển diễn ra một ngày.

Lần đầu tiên đặt chân đến vương phủ của Mai thần, Lãm đã ngơ ngẩn một phen. Chàng ngỡ sẽ không phải vì độ bề thế của vương phủ mà vì sự đơn sơ giản dị của nó. Đó chỉ là một khu nhà nhỏ có tường bao quanh, diện tích áng chừng vài trăm mét

vuông, dường như chỉ lớn hơn ngôi nhà mà chàng đang sống một chút.

Thật ra, một khu nhà diện tích vài trăm mét vuông cũng không phải là chốn tẻo teo gì. Nếu đó là nơi cư ngụ của một cư dân bình thường hay một vị thần nhỏ thì cũng được xem là bệ vệ rồi. Nhưng vấn đề ở chỗ, đó là nơi cư ngụ của Mai Lang Vương! Lãm nhíu mày, đôi mắt một mí díp lại. Mai Lang Vương? Vị Vương dẫn đầu các Vương? Hoa Thần của Khau Phạ? Lạc tướng cai quản căn cứ quân sự lớn nhất??? Cái người chiến công lừng lẫy mà chàng vẫn nghe thiên hạ ra rả bên tai kia đang sống ở cái phủ bé tẹo này ư?

Lãm đi đến cửa và đưa tay gõ ba cái. Phủ của Mai Vương dù nhỏ nhưng được xây rất tinh xảo. Trên cánh cửa gỗ lớn cao ba mét rộng năm mét ấy đều khắc đầy những họa tiết hoa lá. Toàn bộ cửa đều sơn son và khảm trai. Một cánh cửa lộng lẫy. Mái cửa cũng được trang trí rất kì công. Đó là loại mái lợp bằng ngói lưu ly xanh ngọc với diềm ngói âm mang họa tiết mẫu đơn và diềm ngói dương mang họa tiết chữ thọ. Bốn góc mái cong vút lên, đặt kim nóc là bốn con rồng đang lướt sóng. Các tượng rồng đều được phủ men xanh. Trông rất mượt mắt.

Sau vài tiếng gõ, cánh cửa hoa lệ bật mở. Đón chào Lãm là một tiểu tiên đồng chừng mười lăm, mười sáu tuổi mặc áo dài khăn đóng bằng gấm tiên. Trang phục của tiểu đồng mang sắc cam nhạt, có lẽ là màu cam vàng. Màu sắc ấy tương tự như màu của ruột đu đủ vừa chín tới. Tiểu đồng không mở cửa hẳn mà bước chân ra ngoài để tiếp chuyện Lãm. Sau khi đã an vị trước hiên cửa xong, nó nhanh tay đóng chặt cửa lại. Lãm không nói gì nhưng lòng bỗng lợn cợn vài vệt khó chịu. Đúng là tiểu đồng của phủ Vương lớn có khác, tinh thần cảnh giác cao thật! Nó đang nghi ngại chàng đây mà.

Tiểu đồng cúi gập người chào Lãm theo nghi lễ. Nó vẫn giữ nguyên tư thế trang nghiêm ấy, nhã nhặn hỏi thăm danh tính và nguyên do khiến chàng hạ cố đến phủ. Một giây trước Lãm rất ấm ức với thái độ cảnh giác của tiểu đồng, một giây sau chàng đã quẳng ngay nỗi ấm ức ấy đi vì sự lễ phép của nó. Đôi mắt một mí bớt dần tia lửa, trở nên diềm đạm nhu hòa hẳn. Lãm chấp tay lại lịch sự vái chào và chìa thư thông báo mà chàng nhận được mấy hôm trước ra. Tiểu đồng nhận thư, sau khi nghiêm trang đọc lướt, nó liền quỳ xuống lạy chàng ba lạy, bảo rằng đã thất lễ, xin mời vào trong.

Tiểu đồng đi trước dẫn đường, cánh cửa lộng lẫy một lần nữa mở ra trước mắt chàng. Vừa bước qua bậc cửa, Lãm đã nhìn thấy ba ngôi nhà năm gian lớn quay quần vào nhau. Phía sau mỗi ngôi năm gian đều có thêm một ngôi ba gian nhỏ. Chúng được xây liền kề, tạo thành một hình thang cân. Sân nhà như thường lệ lát gạch Bát Tràng. Sân khá rộng vì diện tích khu nhà cũng lớn. Đối diện với nhà chính là một mảnh vườn rộng chừng sáu mươi mét vuông. Trong vườn đặt mấy chục chậu mai cao tầm nửa thân người. Mai trồng trong chậu sành men vàng, họa tiết chậu tinh xảo, đắp nổi lưỡng long châu nguyệt tinh vi. Các chậu hoa lại còn được đặt trên bệ, các bệ đều xây bằng gạch nung. Bệ có hình chóp cụt, bốn mặt là hình thang cân. Trên mỗi mặt đều trang trí một tấm phù điêu hoa mai.

Những chậu mai đặt trên bệ quả thật là tuyệt tác của uốn nắn và tạo hình. Dáng mai uốn lượn quanh co như dây thừng. Cành lá vươn rộng, chia thành nhiều tầng tuyệt mỹ. Các tầng mai thu nhỏ dần, đến cuối cùng chỉ còn lại một đỉnh mai bé xíu, uốn lượn thon thả chìa thẳng lên trời. Trên các tầng mai, hoa vàng rực rỡ nở chi chít nặng trĩu.

Mai ở đây không có lá, chỉ có mỗi hoa. Hoa đặc biệt rất to, đường kính cũng phải hơn ba lòng tay chứ chẳng ít. Cánh hoa rất mềm và đầy đặn, xếp lớp lên nhau đến cả trăm cánh. Hoa bám trên cây dày đặc đến mức kín khắp các cành. Cả khoảng sân rộng lớn bị sắc vàng chói lọi của hoa mai bao phủ.

Trong vườn không chỉ có mai được trồng trong chậu. Dọc theo mép vườn và khoảng sân cuối nhà đều trồng hàng trăm cội mai lớn. Mai trồng bên ngoài không có dáng vẻ tuyệt mỹ như mai trong chậu. Chúng cao hơn hai mét, cành lá phát triển tự nhiên sà xuống khu vườn. Hoa của số mai ấy cũng không to và nhiều cánh như mai trong chậu. Hoa của chúng chỉ to hơn hai lòng tay một chút, cánh nhiều hơn mai thông thường nhưng chỉ rơi vào khoảng hai mươi mấy cánh một hoa. Cũng như mai trồng trong chậu, hoa của chúng bám đầy trên cành, bung nở rực rỡ. Cánh mai rụng đầy xuống sân tạo thành một tấm thảm vàng mềm mượt. Thi thoảng lại bị gió cuốn phất lên, là lướt bay múa, khung cảnh thi vị.

Lãm lại lướt nhìn những góc hẹp của khu vườn. Tại những nơi ấy, luôn luôn đặt sẵn ba đến bốn chum vại lớn chứa đầy nước. Trên miệng vại gác ngang một gáo nước cán dài. Đuôi cán làm bằng tre đã được chuốt kĩ, thon thả thanh mảnh.

Lãm đoán, hẳn là mấy chum nước ấy được dùng để tưới cây. Chúng được bố trí khá hợp lí, cứ cách một khoảng vườn tầm mười mét lại có vài chum nước. Chắc do khu vườn quá lớn và họ không thể tưới hết chúng trong một lần. Vì vậy họ đã bố trí nhiều chum nước để tiện đi lại lấy nước khi cần.

Tiểu đồng thấy Lãm cứ đứng trước cửa mê mãi ngắm nhìn vườn mai thì cũng nán lại một chút và nhẹ nói.

- Đây là mai do Vương chăm sóc đấy ạ. Chúng không phải là mai thông thường mà là mai hình thành từ sức mạnh của Vương. Chúng có thể nở quanh năm suốt tháng, không cần chờ gió bắc. Vương yêu thương chúng lắm, ngài dành rất nhiều tâm tư cho khu vườn này. Tất cả mai ở đây đều do một tay ngài tưới tắm, không cho phép ai động tay vào.

- Thế hả?

Lãm có chút sững người.

Chàng không nghĩ khu vườn lớn như thế, với những chậu mai được uốn nắn công phu lại do một tay Mai Lang Vương chăm sóc. Ngài ấy có vẻ là người thanh dật, vui thú điền viên, không phải người nặng về bề ngoài và vật chất. Lãm đưa mắt khắp khu nhà, những tòa kiến trúc đang say ngủ dưới nắng sớm trông thật trầm lặng. Có lẽ

chàng đã hiểu được Mai Vương một chút. Có lẽ chàng đã hiểu vì sao vương phủ của ngài lại khiêm tốn như vậy.

Giữa lúc Lãm lặng người ngắm khung cảnh thì bên phía nhà phải đột nhiên có tiếng người cất gọi. Giọng người đó rất quen, chất giọng dí dỏm đó đích thị là của Lê Tuân, đồng nghiệp cũ của chàng. Lãm dời mắt về phía đó, liền thấy trước sân nhà phải bày sẵn hàng tá giường tre. Những chiếc giường tre được bố trí thành hàng, hết như những dãy bàn trong lớp học. Hàng giường này cách hàng giường kia năm bước chân, mỗi hàng bày ba chiếc giường liên tiếp. Trên sân lúc này có đến mười hàng giường như vậy.

Giữa hai chiếc giường song song đặt một chiếc bàn vuông làm bằng tre. Trên bàn bày tráp trà và trà bánh. Trên giường xếp sẵn hai cái gối trái dưa, đủ cho hai người ngồi. Bây giờ, mười hàng giường đều đã kín chỗ cả. Khắp sân nhà phải toàn là công chức ứng tuyển vào phủ Mai Vương.

Lê Tuân ngồi trên chiếc giường đầu tiên ở hàng giường thứ nhất tính từ cửa vào. Nhạc thấy Lãm, chàng ta lập tức cất gọi và đưa tay ra hiệu. Lãm hướng về phía chàng ta, Lê Tuân liền chấp tay vái chào. Lãm lễ độ chấp tay chào Lê Tuân rồi chào tất cả các công chức khác. Họ cũng thực hiện động tác chào tương tự với chàng.

Vì giường tre đã kín chỗ, Lãm lại là số lẻ nên tiểu đồng không chuẩn bị thêm giường. Bù lại, nó bố trí cho Lãm một chiếc ghế thái sư bằng gỗ trắc, trên lưng tựa khám một bức tranh mai hạc bằng xà cừ. Trên ghế của Lãm theo lệ cũng đặt một chiếc gối trái dưa. Lê Tuân và Lãm thì có vẻ quen biết nhau nên tiểu đồng an bài ghế của chàng bên cạnh giường của Lê Tuân.

Lãm đứng đợi tiểu đồng sắp xếp mọi việc. Trong đầu thầm nghĩ ngợi một lúc. Lê Tuân là một trong các đồng nghiệp của chàng, người từng bảo với chàng rằng Mai Vương khó tính lắm và chàng ta sẽ không bao giờ thi tuyển vào phủ của ông ta đâu. Hay thật, và giờ thì chàng gặp chàng ta ở đây.

Lãm đưa mắt quan sát các vị công chức khác. Lẫn giữa bể người ấy, có một vài gương mặt thân quen. Họ đều là đồng nghiệp cũ hoặc là đối thủ thuở trước. Tính ra thì số công chức đạt chất lượng hàng đầu ở Thần giới cũng chẳng có bao nhiêu. Đâu dễ đâu gì để đạt được số điểm kinh nghiệm cao chót vót mà Mai Vương yêu cầu chứ? Vậy mà hội tụ về đây cũng đến tận sáu mươi con người. Có lẽ họ là những nhân tài nổi bật nhất của Thần giới hiện tại rồi.

Ban đầu, Lãm đã có chút chủ quan. Chàng nghĩ rằng Mai Vương khó tính như thế lại còn yêu cầu cao, hẳn là không có mấy ai tham dự kỳ tuyển dụng này đâu. Chính vì thế, thay vì đến sớm hơn hai ngày chàng chỉ đến sớm hơn một ngày. Lãm đã cho rằng chàng sẽ là người đến sớm nhất. Chắc chắn không ai đến sớm hơn chàng nữa.

Nào ngờ Lãm lại là người đến muộn nhất. Hơn nữa số lượng đối thủ lại lớn như vậy, tính cạnh tranh thật khốc liệt. Lãm nhớ đợt chàng thi tuyển vào phủ của Nguyệt Vương, số lượng đối thủ cũng không nhiều như thế. Thuở ấy chàng chỉ phải thi tài với hơn ba mươi người. Mặc dù Nguyệt Vương cũng là một trong những vị Vương nắm quyền lực lớn ở Thần giới. Ngài ấy là họ hàng của Hùng Duệ Vương.

Từ đó có thể thấy, tầm ảnh hưởng của Mai Lang Vương ở Thần giới là vô cùng to lớn. Dù ngài ấy nghiêm khắc, dù tiếng khó đồn xa nhưng vẫn có biết bao nhân tài khao khát được làm việc dưới trướng của ngài. Điều này cũng không có gì quá khó hiểu, chẳng ai cho họ được nhiều lợi ích như Mai Lang Vương. Làm việc với ngài dù phải chịu áp lực nhưng tiền tài và danh vọng đầy ắp. Địa vị của Mai Lang Vương lại vững chắc như thái sơn. Ngài chính là một chỗ trú thân êm ấm và an toàn.

Lãm nghĩ ngợi đến đây thì tiểu đồng đã an bài xong mọi việc, nó tiến đến, cúi người và mời chàng an tọa. Lãm dời gót đến ghế thái sư, ngồi xuống. Lê Tuân đưa chén trà sang, Lãm chân tình nhận lấy. Lãm uống hết chén trà đó thì Lê Tuân lại trao cho chàng một miếng trầu. Lãm từ tốn thưởng thức trầu, Lê Tuân liền vỗ vai chàng, cười lớn:

- Anh bạn, sao đến trễ thế? Bọn này đã đến đây từ hôm kia đấy!

Lãm cười gượng, đáp khéo:

- À... Nhà có chút việc gấp nên phải nán lại giải quyết.

- Thế à?

Lê Tuân cười cười.

Lê Tuân là cư dân gốc của Thần giới. Chàng ta xuất thân từ một danh gia vọng tộc. Dù vậy, cha mẹ chàng không phải là thần tiên mà chỉ là cư dân bình thường. Trong tộc cũng không có ai đi theo con đường rèn luyện thành thần cả.

Vì là một cậu ấm nên Lê Tuân luôn mặc loại trang phục may bằng lụa tiên. Chàng ta lúc nào cũng xuất hiện với vẻ ngoài bảnh bao sáng láng. Lê Tuân thích mặc áo dài màu hoa đậu biếc. Trên bề mặt gấm dệt kín những họa tiết chữ vạn. Cách ăn mặc ấy cầu kì hơn Lãm hẳn. Lãm thì không dám mặc lụa tiên, chỉ dám mặc vải lụa bình thường. Chàng mặc quen áo dài màu xanh sẫm. Hàng đặt ở hiệu may gần nhà. Lãm thường mua hàng tá mét vải rồi gửi cho nhà may ấy, đặt hàng chục bộ áo hệt như nhau. Cứ thế mặc hết cả năm. Năm sau lại mua vải rồi đặt lô lốc áo khác.

Dung mạo của Lê Tuân cũng khôi ngô. Cư dân Thần giới luôn có vẻ ngoài ưa nhìn như vậy. Lê Tuân sở hữu mặt vuông chữ điền với đôi mày thanh nhã uốn lượn. Mày của chàng ta không đậm và dày, ngược lại mềm mại thanh thoát như một đoạn thảo mộc. Mắt của Lê Tuân hẹp và kéo dài, đuôi mắt hướng xuống, mâu quang đen tuyền. Chàng lúc nào cũng toát lên vẻ điềm đạm, thanh tĩnh.

Tuy bề ngoài trông có vẻ nho nhã kiêu kì như thế nhưng kì thực, Lê Tuân là một người có khiếu hài hước. Chàng ta rất giỏi pha trò. Thuở xưa khi còn làm việc chung, mỗi lần mọi người bị áp lực công việc làm cho căng thẳng là Lê Tuân lại xuất tài bông đùa của mình ra, khiến ai cũng phải bật cười. Sự nặng nề trong lòng tan biến.

- Đến đây từ sớm, hẳn là anh bạn đã gặp Vương rồi?

Lãm hỏi.

- Ừ, gặp rồi. Một lần duy nhất.

Lê Tuân gật đầu.

- Nói rõ hơn xem nào.

- Cách đây ba hôm, sau khi nhận được thư thông báo, tôi đã lên đường đến Mai phủ ngay.

Lê Tuân hồi tưởng.

Khi chàng ta đến nơi, trong sân của Mai phủ đã có hơn chục người đợi sẵn. Tiểu đồng của phủ dường như rất bối rối, có vẻ chúng không lường trước được việc họ đến sớm như vậy. Nhân sự của phủ lại không nhiều. Mai Vương danh tiếng lẫy lừng là thế mà chỉ nhận giáo dưỡng có năm tiểu tiên đồng. Thành ra các tiểu tiên đồng đã phải chạy đôn chạy đáo tất bật để an bài chỗ ở cho họ.

Các tiểu đồng bố trí cho mọi người ở nhà phải, Lê Tuân cũng có một căn phòng bên gian năm. Thời gian càng trôi qua thì số người đến Mai Phủ càng nhiều. Đến khi ngày hoàn toàn sụp xuống, tất cả công chức vượt qua vòng sơ loại trừ Lãm đã có mặt ở phủ cả rồi. Các tiểu đồng lại bày giường tre ra sân để làm nơi cho mọi người hội họp trò chuyện với nhau.

Ngồi trên giường tre, Lê Tuân và những người khác cứ đánh mắt về phía nhà chính mãi. Dù ở đây cũng được hơn nửa ngày rồi nhưng họ chẳng thấy bóng dáng Vương đầu. Ở cổng chốc chốc lại có vài vị Thần gốc, vài vị Vương hạ cố. Thậm chí họ còn nhìn thấy cả Phù Đổng Thiên Vương, người mà họ chưa bao giờ được diện kiến. Phù Đổng Thiên Vương cưỡi ngựa sắt vào thẳng sân nhà. Khi đến bên thềm nhà chính, ngài mới xuống ngựa và đi vào trong. Lúc đi ngang qua họ, ngài có đánh mắt liếc họ một lần. Dung mạo của Thiên Vương thật xuất chúng. Uy thế bức bách, khiến Lê Tuân và những người khác không dám ngẩng đầu, chỉ có thể lập cập quỳ lạy bái chào.

Đến tận khi trời tối hẳn, Phù Đổng Thiên Vương lên ngựa ra về thì họ mới được gặp Vương. Vương từ nhà chính bước sang, tiếng guốc trầm bổng, hệt như âm thanh được tạo ra bởi đàn đá vậy. Dung mạo Vương thật bất phàm, khuôn mặt góc cạnh tuấn mỹ và mày kiếm nghiêm trang. Mắt ngài thật đẹp, dáng mắt hài hoà đầy đặn như cánh hoa. Đuôi mắt hơi hướng lên một chút nhưng không xếch, khiến cho ánh nhìn của ngài trở nên rất kiên nghị. Mâu quang nâu sẫm trầm tĩnh và nhãn thần sáng ngời, tụ hội, lúc nào cũng nhìn trực diện vào đối phương, mang đến cảm giác lấn át, uy nghiêm.

Vương điềm tĩnh đi đến trước mặt các chàng, từ tốn phổ biến quy định. Cách nói chuyện của Vương rất nhã nhặn, lễ độ. Không xa cách tỏ vẻ kẻ cả như những vị thần khác. Cách cử xử ấy khiến sự căng thẳng trong lòng các ứng viên giảm đi bớt. Bầu không trở nên quang đãng hẳn. Vương rất tận tình và chu toàn, sau khi phổ biến quy chế xong, ngài cẩn thận hỏi thăm tình hình của mọi người và bảo rằng mọi người đừng ngại, cứ sinh hoạt như ở nhà. Nếu có yêu cầu gì thì cứ bảo với tiểu đồng, bọn chúng sẽ lo liệu.

Lãm nghe Lê Tuân kể với thái độ kính trọng nể phục, trong lòng lại có thêm một cái nhìn mới mẻ về vị Mai Vương này. Chàng như đã dự cảm được điều gì đó, về tương lai của bản thân. Phải chăng vị Mai Vương này chính là chủ nhân lý tưởng mà chàng vẫn luôn tìm kiếm? Lãm nâng chén trà, đôi mắt một mí rũ xuống, ngập chìm trong suy tư. Chàng cũng không biết nữa, tương lai thế nào, còn phải chờ đợi vào sự xếp đặt của tạo hóa.

Tiểu đồng chuẩn bị cho Lãm căn phòng ở ngôi nhà ba gian phía sau. Chàng không được ở nhà trên cùng Lê Tuân mà phải chuyển đến nhà dưới. Chịu thôi, tất cả là do chàng đi trễ. Lãm theo tiểu đồng đi vào phòng, đó là căn phòng gần với cửa sau. Bài trí bên trong nhã nhặn, ngăn nắp, đủ các loại nội thất cần thiết.

Tiểu đồng thắp đèn Lãm đến nơi, phổ biến nếp sinh hoạt cho chàng kĩ càng rồi mới lui đi. Lãm vào phòng, đặt hành lý lên bàn rồi thả người xuống giường. Đôi mắt một mí lặng lẳng nhìn trần giường. Trần giường trang trí một đóa mẫu đơn lớn chế tác công phu. Bao quanh đóa hoa là những họa tiết chữ vạn đan xen vào nhau, trông như tấm lưới. Một bức tuyệt tác.

Lãm nhắm mắt lại và nghỉ ngơi một lúc, sau đó đi tắm rửa. Nhà tắm đặt ở sân sau. Là một căn phòng tương đối lớn xây bằng gạch nung, bên trên có lát ngói mũi hài. Khi chàng đi đến cửa sau, tiểu đồng làm việc trong bếp đã trông thấy chàng. Nó nhanh chân đi đến, hỏi rằng đại nhân muốn tắm rửa ạ?

Lãm gật đầu với tiểu đồng và nhanh chóng nói thêm:

- Ta tự tắm được, không cần hầu đâu.

Tiểu đồng khẽ cười, đáp:

- Vâng, nhưng xin đại nhân cho phép tiểu bối chuẩn bị nước gội cho ngài.

Lãm đồng ý và vào nhà tắm đợi. Thoáng sau, tiểu đồng trở lại, cẩn trọng bê vào nhà tắm một chậu nước bốc khói nghi ngút.

Tiểu đồng bê nước vào rồi cúi chào Lãm và trở lại làm việc. Lãm đóng cửa, cởi phục trang, vắt chúng qua sào tre bên góc phòng. Chậu nước mà tiểu đồng mang vào tỏa ra mùi hương của bồ kết và vỏ bưởi. Đó là loại nước gội tóc đặc trưng của người Việt.

Lãm cởi khăn đóng và xả tóc. Tóc chàng dài ngang thắt lưng. Tóc Lãm dày và đen óng, nếp tóc mềm mại. Chàng chăm sóc chúng rất cẩn thận, luôn cắt tỉa gọn gàng, vì vậy đuôi tóc lúc nào cũng bằng phẳng và đều tăm tắp.

Lãm tự mình tắm gội rồi trở vào phòng thay trang phục. Chàng vẫn mặc bộ áo màu xanh sẫm ấy, Lãm chỉ có một kiểu áo thể thôi. Vì ngày mai kì thi tuyển diễn ra rồi nên Lãm cố gắng giữ tinh thần thật thoải mái. Chàng thông thả dạo quanh Vương phủ một vòng, định bụng khi nào đi dạo về sẽ đến tìm Lê Tuân phiếm chuyện đến khuya.

Lãm đi ra nhà trước, bấy giờ trên mấy chiếc sập bố trí giữa các gian nhà đều đã đầy kín người. Các vị công chức hội họp cùng nhau, bàn luận tào nhả. Chủ đề mà họ nói đến chủ yếu xoay quanh đề thi sáng mai. Có vẻ họ hồi hộp lắm, nghe đồn đề thi mà

Mai Lang Vương đưa ra rất khó.

Lãm lướt qua họ và đi ra thềm nhà. Đứng trên thềm nhà nhìn ra sân, chỉ thấy hơn ba mươi chiếc giường tre đang im lìm chìm trong đêm lạnh. Trên giường bấy giờ vẫn còn rải rác một vài công chức. Họ uống trà và dùng trà, trò chuyện thân tình. Hẳn là chủ đề họ bàn cũng không khác mấy so với nhóm công chức trong nhà.

Lãm nhìn quanh quất một vòng nhưng không tìm thấy Lê Tuân. Đúng như dự đoán, chàng ta đang ở trong phòng ôn bài. Đó là thói quen của Lê Tuân, chàng ta không bao giờ lơ là với việc rèn luyện. Mặc dù trước đó chàng ta đã ôn luyện rất kĩ rồi nhưng Lê Tuân không buông tha cho mình vào đêm cuối cùng.

Tính cách đó rất khác với Lãm. Lãm thì quan niệm rằng ngày cuối trước khi thi nên được dùng để thư giãn. Chàng không muốn đầu óc bị trói buộc bởi những áp lực vẫn vợ. Và chẳng đêm cuối có ôn thì cũng được thêm chút gì đâu, ngoài việc khiến tinh thần thêm loạn động? Nếu muốn đạt kết quả tốt thì nên học thật kĩ vào thời gian trước thay vì cố vắt vát chút phút giây ít ỏi cuối cùng.

Lãm chấp tay sau lưng và thong dong bước ra sân nhà. Khi chàng đi ngang qua mấy chiếc giường tre, các vị công chức ở đó đều chấp tay vái chào chàng. Lãm chào lại họ và tiếp tục đi sang nhà chính. Chàng muốn dạo quanh vườn mai kia một chốc. Mới cất được vài bước chân, Lãm đã nghe thấy tiếng cười khinh khỉnh quen thuộc văng sau lưng.

- Văn Lãm, cũng ứng tuyển vào Mai Phủ hả?

Lãm cau mày, đây là giọng của gã Lý Thuấn ngạo mạn đây mà. Gã Lý Thuấn ấy luôn xem chàng là đối thủ truyền kiếp. Hễ gặp chàng ở đâu thì khích bác ở đó. Cơ duyên giữa chàng và gã nảy sinh trong một dịp không mấy tốt đẹp gì. Thuở ấy, Lý Thuấn vẫn còn làm việc cho phủ thần sông Hậu. Chẳng biết hấn và thần tranh cãi gì mà thần tức giận đến mức sa thải hấn luôn. Sau khi hấn bị sa thải, thần lại tuyển dụng chân phụ việc mới. Lãm bấy giờ vừa mới xin nghỉ việc ở phủ Linh Lang Vương xong, vô tình nhìn thấy thông báo tuyển dụng của thần ở phủ công chức. Thế là chàng đến đó ứng tuyển.

Lúc đến phủ thần sông Hậu để thi tuyển, Lãm nhận thấy bầu không khí ở đó rất khác thường. Mặc dù phủ thần sông Hậu cũng là một phủ lớn ở vùng phía nam nhưng chẳng hiểu sao, số lượng ứng viên lại ít khùng khiếp, chỉ có mỗi chàng và hai công chức khác.

Lãm lân la đến gần hai người kia thăm hỏi, mới biết thật ra, gã Lý Thuấn ấy đã viết thư kêu gọi những công chức khác không tham gia ứng tuyển đến chỗ thần. Nguyên nhân là vì gã là con của quý tộc trong vùng. Mọi chính sách của thần sông đưa ra đều phải nể nang nhà hấn. Thần sông đã cam chịu sống dưới ách kìm kẹp đó một thời gian rồi, nay ngài không muốn bị gia tộc hấn dắt mũi nữa, vì vậy đã thẳng tay loại bỏ hấn khỏi cơ quan.

Lý Thuấn dùng mối quan hệ của mình gây sức ép, khiến thần khốn đốn một phen. Hấn còn trực tiếp đe dọa các công chức khác, ép buộc họ không được thi tuyển vào phủ thần. Hai công chức tham gia cùng Lãm kia cũng bị hấn dọa nạt nhưng khổ nỗi,

họ túng quần quá. Họ là người mới, đây là cơ hội việc làm đầu tiên. Vì vậy chỉ có thể cố gắng ăn xôi.

Lãm nghe họ nói, than vắn thở dài. Chàng lấy ít ngọc trai [1] trao cho họ rồi bảo họ dùng tiền ấy mà cầm cự trong thời gian sắp tới, đừng thi tuyển làm gì, kéo bị Lý Thuấn học hặc thì không hay đâu. Họ nhận được tiền, rồi rít cảm ơn chàng rồi ba chân bốn cẳng rời đi ngay. Có vẻ nếu không túng quần đến mức chẳng còn tiền cầm cự thêm nữa thì họ cũng chẳng dại mà đối đầu với Lý Thuấn làm gì.

Khi giờ thi đến, Lãm ung dung bước vào phòng thi. Quan khảo thí thấy chỉ có mỗi chàng tham dự thì chưng hửng, hai mắt trợn tròn như hạt nhãn. Ông ấy phát đề cho chàng với bộ mặt tối sầm. Lãm không bận tâm lắm, chàng điềm đạm làm hết bài thi của mình.

Lần đó, Lãm đậu vào phủ thần sông Hậu với số điểm tuyệt đối. Chàng đến phủ làm việc ngay ngày hôm sau, làm liên tục ba năm. Trong những năm công tác, Lãm lập rất nhiều công trạng, được thần sông Hậu tin yêu trọng dụng. Lý Thuấn tức giận lắm, nhưng không thể gây sự với Lãm được bởi vì danh tiếng của Lãm trong hàng ngũ công chức cũng không tầm thường gì. Những người chủ cũ của Lãm, nào là Nguyệt Vương, nào là Linh Lang Vương rồi còn cả tá thần lớn khác. Chàng luôn được các phủ thần, phủ Vương săn đón. Lý Thuấn tuy có gia tộc đồ lừng nhưng gia thế của gã ta cũng chỉ là hạng con con so với những vị Vương thần ấy. Chính vì vậy gã không thể làm gì được Lãm.

Kể từ đó, Lý Thuấn ghi hận trong lòng. Hẳn lúc nào cũng tìm cách hãm hại và hạ bệ Lãm. Lãm làm việc cho thần sông Hậu được ba năm thì xin nghỉ do đang có ý định chuyển đến phía bắc định cư vài năm. Lý Thuấn thấy vậy, gây áp lực theo chân chàng mãi. Khi thì tác động vào cơ quan công tác của Lãm, khi thì tác động vào các mối quan hệ thân hữu của chàng. Khiến Lãm rất ngán ngấm.

Lần này, không ngờ hẳn cũng thi tuyển vào phủ Mai Vương. Lãm thực sự hơi khó hiểu, chẳng biết hẳn có tự lượng sức mình hay không. Lý Thuấn dựa dẫm gia tộc đã quen, không lo rèn luyện năng lực mà chỉ biết vui chơi hưởng lạc, hạ bệ người khác để nâng thân mình lên, cốt lấy chút hư danh rẻ mạt. Mai Vương thì là một vị Vương nghiêm khắc, nổi tiếng công tư phân minh, không nể nang ai. Hẳn sẽ không thể dùng uy thế của gia tộc để gây sức ép lên ngài. Không khéo, nếu chọc ngài giận, sợ là ngay cả gia tộc hẳn cũng nát ra tro. Vì vậy, nếu hẳn làm việc với ngài thì sẽ phải từ bỏ hết những thói xấu cũ. Hẳn thật sự nghiêm túc khi ứng tuyển vào đây đấy chứ?

Lãm quay lại, lịch sự vái chào hẳn. Lý Thuấn lúc này đang ngồi trên giường tre đầu tiên ở hàng giường thứ hai, nhếch môi giễu cợt. Ngồi cùng với hẳn là hơn mười công chức khác, vẻ mặt nịnh bợ. Cả đám bọn chúng đang khinh khi cười cợt chàng.

Lý Thuấn dáng người to lớn, mặt vuông vức và cằm lĩa chìa râu. Mày hẳn rất đậm, xéch lên cao, đầu mày và đuôi mày có xoáy. Môi hẳn đặc biệt nhọn nhọn và đồng tử thiếu ánh sáng. Dù sinh ra trong danh gia vọng tộc nhưng dung mạo chẳng toát lên chút khí chất đặc biệt nào.

- Lý huynh cũng vượt qua vòng sơ tuyển hả?

Lăm cười cười thăm hỏi.

Lý Thuấn nghe chàng nói vậy, mặt hơi đanh lại. Tức anh ách. Lăm đang trêu chọc gã. Vòng sơ tuyến chính là vòng loại đầu tiên. Lăm hỏi gã như vậy rõ ràng là có ý xem thường. Ngâm chế giễu rằng năng lực của gã thấp đến mức không nghĩ là có thể vượt qua được vòng sơ tuyến.

- 0 -

Chú thích:

[1] Tiền tệ của thần giới. Một viên ngọc trai bằng một trăm quan tiền.

Lý Thuấn siết chặt chén trà trong tay, vai run bần bật. Thật ra lời Lăm nói không có gì quá đáng bởi vì quả thật, năng lực của hắn vô cùng thấp. Hắn vào được đây là do trong suốt mấy năm công tác, hắn đã không ngừng dùng thể lực để tác động lên các kết quả đánh giá. Nhờ vậy, dù điểm số không cao lắm nhưng thành tích công tác thì cũng tương đối đẹp, được Vương cho đỗ vớt. Hắn cũng không hi vọng gì về cái việc mình sẽ được vào phủ Vương làm việc. Và chẳng có may mắn đến thể thì hắn cũng không dám làm. Vương khó tính lại cao vời như vậy, không phải là người phù hợp với những kẻ ưa lối tắt như hắn. Nếu làm việc với ngài thì chẳng khác nào hắn tự khép mình vào khuôn phép, hắn không thể sống cuộc sống gò bó như thế được. Sở dĩ hắn đến đây là bởi nghe được tin Lăm cũng ứng tuyển. Hắn đến chỉ để ra uy với Lăm, thể hiện với chàng rằng khả năng của hắn cũng không thua kém gì chàng, hắn cũng có thể đặt chân vào Mai Phủ. Đáng tiếc Lăm không những không tức giận khi thấy hắn ở đây mà ngược lại còn ung dung châm chọc. Lý Thuấn cảm thấy vô cùng giận dữ.

- Tên Văn Lăm khốn kiếp!

Lý Thuấn nghiêng rằng, xắn tay áo, lao khỏi giường và vồ lấy chàng. Lăm sững người, nhất thời không phản ứng kịp, lù khù lùi về sau. Lăm tuy mồm miệng nhanh nhẩu và văn tài xuất sắc nhưng khả năng vận động thì lại kém cỏi. Đó là lý do mà thuở sinh thời, chàng không thể chống trả lại bọn quan lại đã hành hạ mình, để rồi cuối cùng bị chúng hành hung đến chết.

Lý Thuấn hùng hổ xông vào Lăm, nắm đấm xé rách không khí. Lăm giương mắt lên nhìn. Nắm đấm của gã Lý Thuấn to thật! Nếu xơi phải nó thì rút mấy cái răng chứ chẳng đùa. Lăm đành chịu trận nhưng nắm đấm đó đã không rơi trúng mặt chàng, nó rơi vào lòng bàn tay của một người khác. Một thanh niên cường tráng mặc áo dài khăn đóng màu xanh trầu bà.

Áo dài của người đó có vạt ngắn hơn bình thường. Tà áo xẻ đôi, vờn bay trong gió. Quanh hông quấn một tấm đai lưng bằng da lớn, khảm đầy những mảnh thép hình lục giác. Đai lưng được cố định bởi một chiếc thắt lưng ngọc. Chân đi hia vải. Đặc biệt, trên gấu áo của người đó có thêu một đóa hoa. Vì trời cũng đã tối nên Lăm không nhìn rõ được đó là hoa gì. Ở Thần giới, chỉ có Hoa tộc mới thêu hoa dưới gấu áo mà thôi. Lăm dò xét người ấy hồi lâu. Người này là một Hoa tiên.

Ban nãy, khi Lý Thuấn chuẩn bị sinh sự với Lăm thì người này xuất hiện. Lăm không nhìn kịp thân thủ của y, chỉ mơ hồ đoán rằng y đã từ trên mái nhà mà đáp xuống. Y

nhanh như chớp chắn ngang Lãm và Lý Thuấn, đưa tay can ngăn Lý Thuấn lại. Lãm vì vậy mà được an toàn.

Tay Lý Thuấn bị người đó bắt lấy, khiến gã trong phút chốc không thể dịch chuyển. Lý Thuấn ngẩng phắt lên, điên cuồng trừng mắt. Gã đã bị cơn giận làm cho ngu muội. Không còn nhớ rằng đây là đâu và bản thân là ai nữa. Người thanh niên kia hơi nheo mắt, khẽ vận lực. Tay của Lý Thuấn lập tức bị bẻ gập lên, cổ tay kêu răn rắc.

- Á! Á!

Lý Thuấn la hét, người hấn vận vẹo theo cánh tay bị bẻ, cơ mặt méo mó. Hấn là rất đau đớn.

- Im mồm! Vương đang bận xử lý chính sự. Nếu người làm ảnh hưởng đến sự tập trung của người thì ta sẽ tổng người vào lao!

Chàng trai đó đe dọa.

Lý Thuấn cố gắng ngậm mồm lại trong khi mắt vẫn vận vì đau. Miệng hấn mếu máo và khóe mắt rớm lệ. Người thanh niên đó vẫn không buông tay hấn ra. Sắc mặt y thật lạnh lẽo. Lãm và những người khác trông thấy cảnh tượng đó, không dám nói một lời nào, người toát mồ hôi.

Thuộc hạ của Vương thật lãnh khốc. Cho dù Lý Thuấn đã vâng lời, ngoan ngoãn im lặng nhưng vẫn không buông tha cho hấn. Quả là Hoa tiên có khác, những con người lớn lên trong môi trường quân đội khắc nghiệt. Họ đã quen tra tấn tù nhân, thế nên những cảm xúc tầm thường trong cơ thể đã bị loại bỏ triệt để. Họ làm việc bài bản và chính chu.

Giữa lúc người thanh niên đó đang trừng phạt Lý Thuấn thì bên hiên nhà chính, nơi gần với nhà phải nhất chợt vang lên tiếng đẵng hẵng. Âm thanh rất trầm, dù chỉ là một tiếng đẵng hẵng nhưng vẫn đủ sức khiến không gian lặng phắt. Người thanh niên đó lập tức bỏ tay Lý Thuấn ra, hướng về phía hiên nhà quỳ sụp xuống, vái chào. Lãm và những người khác thấy y thi lễ như vậy, hiển nhiên đều rít thi lễ theo y.

Mọi người đều quỳ xuống đất, bái chào năm lần và không dám ngẩng đầu lên nữa. Lãm cũng không ngoại lệ. Vì trán tỳ lên sân nhà nên chàng chẳng thấy được dung mạo Vương. Chỉ nghe tiếng rên rĩ khúm núm của Lý Thuấn và một tiếng "bịch" thật lớn âm vang. Dường như Lý Thuấn đã quỳ khụy xuống sân nhà. Tiếng động vừa nãy chính là âm thanh va chạm giữa đầu gối và bề mặt gạch.

- Lý Thuấn hửm?

Trên đỉnh đầu truyền xuống một giọng nói trầm thấp nghiêm nghị.

- V... Vâng!

Lý Thuấn run lấy bầy tâu.

- Ta xem qua bảng thành tích của ngươi, thấy cũng không tệ, vì vậy mới vớt vát ngươi

vào đây. Người vẫn không biết phép tắc ư? Chẳng phải ta đã phổ biến rõ quy định rồi sao?

- V... Vương! Lý Thuấn có tội! Xin người bao dung mà giơ cao đánh khẽ!

- Giơ cao đánh khẽ? Công chức thì không được phạm sai lầm, nếu phạm sai lầm thì sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng cho quốc gia. Khi đã phạm sai lầm, người công chức phải biết nhận sai và chịu phạt, đó mới là khí khái của công chức nhà nước. Người lại mong mình được giơ cao đánh khẽ ư?

Lý Thuấn im bật.

Mai Lang Vương tiếp tục nói, giọng nhàn nhạt.

- Trước đó nhiều người đã gửi đơn tố cáo người đến ta. Ta chưa có thời gian xử lý nên đang định giao cho cấp dưới giải quyết. Nghe nói người lợi dụng uy thế của gia tộc mà gây áp lực cho biết bao người, cản trở sự phát triển của hệ thống công chức nói riêng và sự trong sạch của bộ máy hành chính nói chung, khiến cho chính quyền cấp dưới bệ rạc những nhiều. Ngay cả những thành tích mà người có cũng không phải kết quả chân thật.

Lý Thuấn giật bắn người, mồ hôi ướt đầm toàn thân.

- Ta triệu người đến đây chủ yếu để xử lý người thôi. Ta vốn định đợi kì thi tuyển kết thúc rồi mới ra tay nhưng người phiền nhiễu thật đấy.

Giọng Mai Lang Vương hơi uể oải.

- V... Vương!

Lý Thuấn tái xanh mặt, hắn không tin nổi vào tai mình. Trong phút chốc, hắn như thể vừa từ thiên đàng té xuống địa ngục. Nói vậy là Vương không hề có ý định vớt vát hắn? Ngay từ đầu, việc cho hắn vượt qua vòng sơ loại là có mục đích cụ thể. Ngài chỉ muốn triệu hắn đến đây để tiện bề tra khảo?

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy lưng mình trĩu nặng. Bao nhiêu toan tính của hắn so với Vương chỉ là trò con nít! Ngài đã bắt thóp hắn ngay từ đầu.

- Sử Quân, giải hắn đi.

Mai Lang Vương buông giọng.

- Vâng.

Người thanh niên mặc áo dài màu trầu bà cung kính nhận mệnh.

Chàng ta đứng lên và ra hiệu bằng tay. Trên mái nhà lập tức có thêm bốn năm bóng đen đáp xuống. Họ cắp lấy Lý Thuấn rồi mang gã ẩn đi mất. Lý Thuấn không kịp la, vừa mới hé môi, miệng hắn đã bị bịt chặt.

Mọi việc diễn ra thật nhanh gọn và dứt khoát. Khiến Lãm cùng các công chức khác cảm thấy lồng ngực đông cứng. Bầu không ngưng tụ hơi lạnh.

Sau khi giải quyết Lý Thuấn, Vương cũng không nán lại thêm, ngài dời gót trở vào nhà. Người thanh niên được gọi là Sử Quân kia truyền đạt lệnh của ngài đến những người có mặt ở đó, rằng họ không được gây phiền khi ở Mai Phủ, không được đặt chân sang nhà chính mà chỉ được hoạt động trong phạm vi nhà phải. Mệnh lệnh đó khiến ý định dạo quanh vườn mai của Lãm tan thành mây khói.

Sử Quân truyền lệnh xong thì đáp lên mái nhà và ẩn thân mất. Y đi vô thanh vô ảnh hết như lúc y đến vậy. Khi mọi sự đã lắng xuống một khoảng khá lâu, Lãm và những vị công chức khác mới dám đứng dậy. Ánh mắt họ chạm vào nhau, run sợ và kinh hãi.

Mọi người không ở lại sân nhà nữa, ai cũng quay về phòng, tập trung ôn luyện. Thế là Lãm bắt buộc phải ôn tập vào đêm cuối cùng. Chàng ngồi bên bàn làm việc, lật giở sách mà lòng không ngừng suy tư. Mai Lang Vương ấy, vừa cao thâm lại vừa chính trực, cốt cách thật khác biệt. Chàng chưa từng gặp qua người nào như thế.

Ánh lửa trong thông phong nhún nhảy, khiến bóng của đế đèn phủ trên bàn bất thần dao động. Lãm chóng cảm, lật sách mà dáng vẻ đầy trầm ngâm. Dù mở sách nhưng tâm tư của chàng lại không đặt vào sách.

Hôm sau, mọi người đều dậy từ lúc tờ mờ sáng để chuẩn bị cho kì thi tuyển. Đầu giờ mảo [1], tất cả công chức đều đã ngồi sẵn ở giường tre, họ vừa dùng bữa sáng vừa đợi giờ thi bắt đầu. Lê Tuân vẫn ngồi ở giường tre đầu tiên tại hàng giường thứ nhất ấy. Vì Lý Thuấn đã bị giải đi nên Lãm không còn là số lẻ dư ra nữa. Chàng không phải ngồi trên ghế thái sư mà có thể ngồi trên giường tre cùng Lê Tuân.

- Lãm huynh, đêm qua nghe nói Lý Thuấn đã bị Vương xử lý?

Lê Tuân dò hỏi.

- Ừ, hẳn gây sự với ta, làm ồn, quấy nhiễu đến Vương nên ngài đã trừng phạt hẳn.

- Tên Lý Thuấn ấy cũng có thể vượt qua vòng sơ loại để vào đây, tôi cứ tưởng hẳn đã biết hồi cải, chịu khép mình vào khuôn phép rồi chứ?

Hai công chức ngồi trên giường tre đối diện Lãm và Lê Tuân tỏ vẻ ái ngại, cùng lắc đầu thờ dãi.

Lãm cười cười, không bàn thêm sâu xa nữa. Lý Thuấn đâu phải bị Vương trừng phạt vì sinh sự làm ồn? Hẳn bị bắt giam là do những sai phạm trong quá trình công tác của hẳn. Bởi hẳn đã lợi dụng thế lực của gia tộc mà tác động lên các kết quả, khiến thành tích của bản thân trở nên đẹp đẽ. Tạo nên một bảng điểm dối trá. Vương xử phạt hẳn vì sự dối trá ấy.

Lãm không thể tiết lộ nguyên nhân thật sự ấy cho Lê Tuân và các công chức khác, đó là chuyện cơ mật của Vương. Việc xử lý tội phạm luôn phải được giữ kín trước khi có các kết luận điều tra chính thức. Vì vậy, Lãm cần phải giữ kĩ cái mồm của mình. Kèo không lại gặp rắc rối về sau.

Mọi người uống trà trò chuyện một lúc thì tiểu đồng của Mai Phủ đi sang và thông báo giờ thi đã đến. Địa điểm thi sẽ là trước sân nhà chính. Các công chức tất bật rời khỏi giường và di chuyển sang đó. Lãm cũng không ngoại lệ. Khi chàng đang xỏ guốc chuẩn bị đứng dậy thì cánh tay đột ngột bị Lê Tuân giữ lại.

Lãm ngạc nhiên, đôi mắt một mí hơi giương lên, hỏi:

- Lê huynh có việc gì ư?

Lê Tuân không nói không rằng, đôi mắt hẹp dài nhìn chàng hồi lâu, ánh nhìn trầm lặng, môi cười nụ thâm sâu. Lãm không hiểu tại sao Lê Tuân lại trưng ra biểu cảm ấy. Mặt tỏ vẻ khó hiểu và ái ngại rõ nét. Lê Tuân nhìn Lãm một lúc rồi đứng dậy, tiến đến gần chàng hơn. Tay chàng ta vẫn giữ lấy chàng, trong khi khuôn mặt mỉm mào kề đến.

- Tuy là bằng hữu nhưng ta sẽ không để vị trí tốt đẹp này lọt vào tay huynh đâu.

Lê Tuân cười nhếch, nhẹ nói vào tai Lãm.

Lãm im bật.

Lê Tuân nói xong, cũng không giữ tay Lãm nữa. Chàng ta vỗ tay lên vai Lãm và lướt qua chàng, bàn tay hơi dùng lực.

- Trong kì thi này, đối thủ nặng kí nhất của ta chính là Lãm huynh đấy. Ta sẽ không thua huynh đâu. Cứ chờ mà xem.

Lê Tuân kết thúc câu nói cuối cùng đó rồi rảo bước đi qua nhà chính, bỏ lại Lãm đứng chơ vơ ở giường tre. Lãm cau mày, mặt hơi hướng về phía Lê Tuân. Gấu áo xanh bị gió mơn man. Nhè nhẹ đong đưa.

Chân mày thanh tú chỉ hơi cau lại một chút. Đôi mắt một mí vẫn giữ nguyên được sự điềm tĩnh. Mấy chuyện này cũng không có gì là kì lạ cả. Lê Tuân nói đúng, dù trên bàn trà, họ là bằng hữu nhưng trên bàn thi, họ lại là đối thủ. Để chiếm được công việc béo bở như vậy, hiển nhiên họ phải dùng hết sức để cạnh tranh với nhau. Không vị nể tình riêng.

Lãm phúi phúi vai áo, đi sang nhà chính.

Chàng cũng không thua Lê Tuân đâu. Gã Lê Tuân đó cao giọng hơi sớm rồi.

- 0 -

Chú thích:

[1] 5h đến 7h.

Khi Lãm đi sang nhà chính, trước sân nhà đã bày sẵn sáu mươi chiếc chiếu. Trên chiếu là bàn thấp và khay trà, gối trái dưa, tráp đầu. Trên bàn có sẵn bút mực giấy trắng. Tiểu đồng lần lượt xếp chỗ cho mọi người. Lãm được đưa đến chiếc chiếu cuối

cùng ở hàng đầu tiên. Sau lưng chàng là một chậu mai. Hoa mai vàng ươm rụng lên chiếu, khiến nan chiếu dường như cũng thấm chút sắc hương thanh mát.

Lăm ngồi ngay ngắn trên chiếu, tay khoanh trên bàn, những ngón tay đan vào nhau. Tiểu đồng sắp xếp chỗ ngồi xong thì mang đề thi đến. Lăm nhận đề thi và chăm chú đọc lướt. Xung quanh chàng, vẻ mặt của các công chức còn lại đều đồng loạt sửng sờ.

Đề thi mà Mai Lang Vương đưa ra quả thật rất khó. Nó khó theo một kiểu rất đặc biệt. Khác với đề thi chi chít các câu hỏi nghiêng về kiến thức nền hay kĩ năng nghiệp vụ mà mọi người lo ngại, đề thi mà Mai Lang Vương đưa ra lại là một câu hỏi mở. Trên đề chỉ có một câu hỏi thôi. Nhưng để trả lời nó, e rằng phải vận dụng sở học của cả một đời.

Câu hỏi mà Mai Lang Vương đưa ra là: Suy nghĩ của các vị về hệ thống hành chính ở thần giới.

Đây là một câu hỏi lớn, đòi hỏi người trả lời phải am hiểu sâu rộng về sự vận hành của hệ thống hành chính và phải có tầm nhìn xa để đánh giá, nhận xét. Hơn nữa, cách nhìn nhận đó sẽ thể hiện tài năng và khí phách của người viết. Chúng sẽ giúp giám khảo đánh giá được kiến thức và tính cách của thí sinh. Đề thi này không những khảo thí về sở học mà còn khảo thí về con người.

Lăm đọc đề thi xong, xếp nó lên bàn rồi mở hộp lấy bút. Ngòi bút sắc sáng loáng nhúng vào lọ mực, nhuộm chút sắc đen óng ánh. Chàng gỡ giấy ra và nghiêm trang đưa bút, tiếng loạt soạt do ngòi bút ma sát với giấy không ngừng ngân vang. Những vị công chức khác, bao gồm cả Lê Tuân, đều đã qua phút giây kinh ngạc ban đầu. Họ cũng đang bắt tay vào làm bài.

Khi các công chức làm bài thi, các tiểu đồng sẽ nghiêm chỉnh dạo quanh hàng chiếu này đến hàng chiếu khác, giám sát chặt chẽ. Vì đề thi mở, vấn đề được bàn đến lại rất rộng nên kì thi sẽ kéo dài khá lâu, tầm ba canh giờ. Trong lúc làm bài, khi mệt, mọi người có thể dừng tay một chút và tựa người lên gối nghỉ ngơi, uống trà hoặc dùng trái. Chuyện giám sát buổi khảo thí này đều do các tiểu đồng lo liệu, Mai Lang Vương không hề xuất hiện lấy một lần. Hôm nay cũng không thấy vị thần nào đến tìm ngài bàn việc. Hẳn là Vương đã hoãn công việc lại để tổ chức buổi thi.

Lăm làm bài thi một mạch suốt hai canh giờ liền. Chàng không hề nghỉ ngơi, cũng chẳng động tay vào trà hay trái, cứ ngồi đó viết và viết không ngừng. Khi tiểu đồng thông báo rằng hai phần ba thời gian đã trôi qua, Lăm lập tức giơ tay lên. Tiểu đồng ngạc nhiên đi về phía chàng, nó cứ tưởng chàng cần thứ gì, nào ngờ Lăm lại đưa bài thi bằng hai tay cho nó và tỏ ý muốn nộp bài.

Tiểu đồng sửng sốt, không thể tin rằng chàng lại nộp bài sớm như vậy. Các công chức khác thì bày tỏ nhiều thái độ khác nhau. Người nể phục, người lại khó chịu ra mặt. Riêng Lê Tuân, chàng ta chỉ hơi dừng bút một chút, trán sa sầm. Tiểu đồng sau một phút kinh ngạc cũng đã bình tĩnh trở lại. Nó nhận lấy bài thi của Lăm và cười niềm nở thông báo rằng chàng có thể quay về nghỉ ngơi.

Lăm gật đầu rời khỏi chiếu, đi sang nhà phải. Khi chàng vừa rời khỏi sân nhà chính, một vài hộ vệ đã xuất hiện và để mắt đến chàng. Lăm không khó chịu vì chàng hiểu,

đó là một trong các quy tắc của trường thi. Những thí sinh nộp bài sớm hơn bình thường sẽ được giám sát, tránh trường hợp họ lợi dụng sự tự do của mình để trao đổi với các thí sinh khác. Gây ảnh hưởng đến trật tự trường thi.

Lãm trở vào nhà, tắm rửa và nghỉ ngơi ngay sau đó. Kỳ thi cuối cùng cũng kết thúc và mọi người hồi hộp đợi chờ kết quả. Buổi sáng, khi Lãm gặp Lê Tuân ở giường tre, chàng ta tỏ ra xa cách. Lãm đành chịu, chàng cũng không trách Lê Tuân, chỉ im lặng ngồi đó dùng trà.

Lãm dùng được hai chén trà thì người thanh niên được gọi là Sử Quân hôm trước xuất hiện. Chàng ta nghiêm trang đi đầu, theo sau còn có hai tiểu đồng. Các công chức vừa nhắc thấy người của vương phủ sang, biết ngay là kết quả sắp được công bố. Ai cũng căng thẳng. Có người còn quệt tay qua trán, thấm bớt mồ hôi.

Sử Quân và hai tiểu đồng đứng thành một hàng ba người ở trung tâm sân nhà. Sử Quân đứng giữa còn tiểu đồng đứng hai bên. Tiểu đồng bên trái có nhiệm vụ công bố điểm số bài thi. Tiểu đồng bên phải có nhiệm vụ công bố kết quả.

Sở dĩ "điểm số bài thi" và "kết quả" được công bố trên hai bảng khác nhau như vậy là vì kết quả không phải chỉ phụ thuộc vào điểm số bài thi. Nghe tiểu đồng phổ biến, kết quả cuối cùng được quyết định dựa trên nhiều yếu tố khác. Điểm số chỉ là một trong các yếu tố dùng để xét kết quả thôi. Khi tiểu đồng nói đến đây thì sắc mặt các vị công chức bắt đầu trở nên lảng lo. Họ hoang mang không biết "yếu tố khác" mà tiểu đồng nhắc đến là gì.

Sau khi phổ biến rõ ràng quy định, tiểu đồng bên trái bắt đầu lướt tay qua khoảng không. Bàn tay ấy đi đến đâu, kí tự nở rộ đến đó. Chuỗi kí tự lơ lửng trên không trung, tỏa sắc đỏ rực. Cuối cùng, sáu mươi cái tên của sáu mươi công chức - Kèm với điểm số bài thi của họ đều hiện rõ mồn một trước mắt mọi người.

Đứng đầu bảng điểm bao gồm có Lãm, Lê Tuân và một người nữa tên là Mạt Ân. Điểm số của ba người tương đương nhau, đều đạt tám trên thang điểm mười. Lê Tuân nhìn bảng điểm rồi đánh mắt sang Lãm, chàng cũng lẳng lẳng quan sát chàng ta. Trong khoảnh khắc, ánh mắt giao nhau của họ nảy hoa lửa.

Đợi mọi người lặng xuống một chút, tiểu đồng bên phải mới chuẩn bị công bố kết quả. Thao tác của nó không khác gì tiểu đồng kia. Những kí tự nhanh chóng nở rộ. Bảng kết quả này lớn và chi tiết hơn bảng điểm vừa rồi rất nhiều. Bên trên ghi rõ các yếu tố khác có khả năng ảnh hưởng đến kết quả thi.

Yếu tố đó bao gồm: Tính kỉ luật, sự siêng năng chăm chỉ và lễ độ trong nếp ăn ở sinh hoạt. Ngay cả những cư xử của họ trong lúc làm bài thi cũng được đánh giá.

Lê Tuân và Mạt Ân thì không có gì phải bàn rồi, điểm của họ ngang bằng nhau. Cả hai người luôn giữ vững được phong độ của mình. Riêng Lãm, ở phần lễ độ trong nếp ăn ở sinh hoạt, chàng bị đánh giá khá thấp. Đó là vì chàng đã nói khích Lý Thuấn, khiến hắn gây ra có sự ồn ào hôm nọ. Lãm toát mồ hôi lạnh. Điểm của chàng vì vậy mà thấp hơn hai người kia nhiều. Xem ra chàng không đậu nổi rồi.

Mắt của Lãm lại dời đến phần cử xử trong phòng thi. Thật lạ là, chàng được tròn mười

điểm. Lăm sững sờ, không tin nổi. Chàng nhìn sang điểm của hai người khác, họ chỉ được mức bảy.

Nhờ đạt được điểm số tuyệt đối trong phần đó, cộng với điểm của bài thi, Lăm trở thành người đứng đầu. Chàng đã được nhận vào phủ Mai Vương làm phụ việc từ đây. Lăm đờ ra một lúc lâu, nhất thời không điều chỉnh được cảm xúc. Đó là lần đầu trong đời chàng vui mừng đến mức muốn nhảy cẫng lên khi đậu vào một phủ thần.

Lê Tuân lướt mắt qua kết quả, đôi mắt hẹp dài sụp xuống, môi hơi mím vào nhau. Chàng ta ngồi bất động trên giường tre, không nói một lời. Tiểu đồng thông báo kết quả xong thì mời Lăm sang nhà chính gặp Vương. Chàng cũng không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, vội vàng dời gót theo tiểu đồng.

Khi họ đi sang nhà chính, chàng trai tên Sử Quân kia cũng đi cùng. Chàng ta cố tình song bước bên Lăm và cười cười, chọt bảo:

- Từ nay là người công tác cùng một cơ quan rồi. Mong được nhân huynh giúp đỡ.

Lăm hơi ngỡ, chàng không nghĩ cái người mang bộ mặt lãnh khốc hôm trước và người đang hiền hòa tươi cười này là một. Chàng ngập ngừng một lúc rồi mới đáp:

- Vâng, ta cũng mong được nhân huynh giúp đỡ.

Sử Quân gật đầu mỉm cười.

Lăm được đưa vào căn phòng nằm sau gian giữa của nhà chính. Đó là một căn phòng lớn, bên trong xếp đặt hàng chục kệ sách. Đối diện cửa sổ có một thư án bệ vệ, Vương đang làm việc ở thư án ấy.

Vừa trông thấy Vương, Lăm ngay lập tức cúi đầu, quỳ xuống và bái chào năm lần. Sử Quân và các tiểu đồng đưa chàng đến đây xong thì liền xin lui. Tiếng lướt bút loạt soạt trên đỉnh đầu không có dấu hiệu dừng. Lăm cứ quỳ trên sàn nhà như vậy, im lặng. Chàng cũng chẳng biết là mình sẽ phải quỳ trong bao lâu nữa.

Tiếng bút cuối cùng cũng dừng, từ thư án vang lên giọng nói trầm ấm.

- Đến rồi à?

Giọng nói đó không có vẻ uy nghiêm như giọng nói mà chàng đã nghe được hôm trước. Ngược lại nó có vẻ như là... Giọng sức tình của một người vừa mê mải làm việc. Lăm có chút ai oán trong lòng. Đừng nói là từ nãy đến giờ Vương không biết chàng quỳ ở đây nhé? Đột nhiên Lăm cảm thấy bao nhiêu căng thẳng hồi hộp của mình, từ đầu đến giờ, đều trở thành vô nghĩa.

Mai Lang Vương buông bút, di chuyển đến sập gỗ trắc đặt bên cửa sổ. Lăm nghe tiếng guốc của ngài, nghe cả tiếng rót trà nhưng không dám ngẩng lên. Mai Lang Vương rót ra hai chén trà sau đó hướng về phía Lăm, nhẹ nói:

- Đến đây thường chén trà đi.

Lãm hơi ngạc nhiên, chàng không nghĩ Vương lại thân thiện gần gũi như thế. Lòng chàng nhẹ bẫng. Chàng chầm chậm đứng lên và di chuyển về sập.

Vì đã được Vương ban trà nên Lãm không cúi thấp đầu nữa, bạo dạn ngẩng lên nhìn ngài. Vương đang nâng chén trà, mắt hướng ra cửa sổ, nhìn xa xăm. Lần đầu tiên được diện kiến dung mạo ngài, chàng đã chấn động một phen. Lãm cứ nghĩ rằng Mai Vương hẳn là trưởng thành và già dặn lắm. Ít nhất bề ngoài cũng phải mang dáng vẻ của một người trạc ba mươi, bốn mươi. Thế mà... Người đang hiện diện trước mặt chàng đây hoàn toàn trái ngược với tưởng tượng của chàng. Mai Lang Vương có bề ngoài của một thanh niên trẻ tuổi. Nhìn sao cũng chỉ vừa tròn hai tư, hai lăm. Ngài trẻ đến nỗi đầu mày khóe mắt vẫn còn vương nét non tơ. Nếu đứng bên cạnh nhau, không chừng trông Lãm còn lớn tuổi hơn cả ngài.

Lãm bồi rời, chén trà trên tay run rẩy.

- Gì vậy?

Mai Lang Vương liếc sắc mặt trắng xanh của chàng, cất tiếng hỏi.

Khi đôi mắt nâu sẫm ấy đánh sang, bao nhiêu sắc sảo và nghiêm nghị liền đổ dồn lên người Lãm, khiến chàng cảm thấy lấn át và áp lực. Lãm nhìn kĩ người thanh niên trước mặt một lần nữa. Nhận thấy dung mạo ấy tuy trẻ trung và tuấn mĩ thật nhưng khí thế toát ra thì lại vô cùng uy nghiêm. Có vẻ bề ngoài của Vương chỉ là vỏ bọc còn nhân cách bên trong mới đích thị là dạn dày, sâu thẳm. Lãm cố gắng trấn tĩnh mình, không để bản thân bị vẻ ngoài ấy chi phối nữa. Vội vàng nâng trà ngang trán mà tâu:

- Thưa không, Văn Lãm chỉ bị phong tư kiệt xuất của ngài làm cho ngơ ngẩn thôi ạ.

Mai Lang Vương nghe chàng ta bảo thế, không bình luận thêm gì. Chàng tựa lên gối trái dựa, đi thẳng vào vấn đề.

- Công việc của ta rất bận rộn, một mình không giải quyết xuể nên phải tuyển thêm phụ việc. Vì công việc lúc nào cũng chất đống nên ngay hôm nay người có thể bắt tay vào làm cùng ta, sẵn tiện tập quen với công việc.

- ... Vâng.

Lãm đáp.

- Ta đã xem qua bài thi của ngươi. Kiến thức tốt đấy. Nghe tiểu đồng bảo ngươi không hề dừng bút một lần nào, nghiêm chỉnh làm bài từ lúc nhận đề đến khi kết thúc, hoàn thành bài thi chỉ trong hai canh giờ.

Mai Lang Vương cười mỉm, tán thưởng gật gù.

- Chăm chỉ, khả năng tập trung tốt, năng suất làm việc cao. Ngươi rất phù hợp với ta.

- ... Vâng.

Lãm đáp lại Vương mà lòng quan ngại lắm. Đột nhiên chàng cảm thấy hơi sờ sợ

những lời ấy của Vương. Ngài nói như kiêu là... Ngài cần chàng không phải vì tài năng hay vì tầm nhìn xa trông rộng gì cả. Ngài cần chàng chỉ vì chàng có năng suất làm việc tốt và có thể cùng ngài cày bừa công việc thâu đêm suốt sáng vậy...

Bỗng dưng, những nhận xét ban đầu của chàng về Vương đều tan tành theo mây khói hết. Kể cả mấy lời đồn đại đầy huyền hoặc mà chàng nghe thiên hạ nói về ngài cũng sụp đổ luôn. Trong lòng Lãm bắt đầu có những nhận định mới về ngài. Lãm cảm giác rằng, hiện hữu trước mắt chàng không phải là Mai Lang Vương uy trấn lầy lừng. Hiện hữu trước mắt chàng chỉ là một gã mọt việc mắc chứng tự kỉ. Không hòa nhập được với xã hội thôi.

Linh cảm của Lãm không hề sai, chàng đích thực đã bị Vương hành cho "lên bờ xuống ruộng". Ngay sau khi dùng hết chén trà, Vương liền đặt chén xuống khay và rời khỏi sập, tiến đến thư án. Vì Vương đã rời đi nên Lãm cũng không thể ngồi mãi ở sập, chàng lập cập đi theo ngài. Vương trở bút sang ghế thái sư gần đó, Lãm hiểu ý, vội vàng bê ghế đến. Vương lại trở bút vào khoảng trống đối diện ngài, Lãm lập tức đặt ghế xuống vị trí ấy.

- Ngồi đi.

Vương ra lệnh cho chàng.

Lãm hồi hộp ngồi xuống, mắt không dám nhìn thẳng vào Vương. Chàng không ngờ Vương lại cho phép mình ngồi đối diện ngài như vậy. Lãm làm việc ở biết bao phủ thần nhưng chưa từng trực tiếp ngồi cùng thư án với ông chủ. Các phủ thần khác thường có phòng làm việc dành riêng cho công chức.

- Xem đi.

Khi Lãm đã ngồi chỉnh tề trên ghế, Mai Lang Vương nhẹ đẩy sang chàng một chồng công văn.

Số công văn đó cũng phải cao hơn ba tấc. Nó chắn giữa hai người, khiến chàng và Vương không nhìn thấy mặt đối phương. Lãm hiển nhiên không dám ho he lấy một tiếng, giở quyển công văn đầu tiên ra xem. Trời đất... Toàn là chuyện đau đầu! Mấy vấn đề này ở một cấp độ hoàn toàn khác so với những vấn đề mà chàng từng giải quyết trước kia.

- Đùng choáng, làm nhiều rồi sẽ quen thôi.

Giọng Vương lãnh đạm vang lên từ bên kia chồng công văn.

- Vâng...

Lãm nuốt nước bọt, toát hết cả mồ hôi, nghiêm chỉnh làm việc.

Trên thư án có sẵn giấy tờ và sổ sách liên quan, kể cả bản đồ và các thống kê. Làm việc ở Mai Phủ tuy nặng nề thật nhưng được phục vụ rất tận tình chu đáo. Chỉ cần Lãm cần gì, sổ sách giấy tờ hay trà bánh thì cứ việc bảo tiểu đồng, chúng sẽ dâng đến tận tay.

Công việc ở Mai Phủ một là nhiều gấp ba bốn lần công việc ở phủ thần khác, hai là khó khăn nan giải hơn việc ở phủ thần khác hàng trăm lần. Mai Lang Vương là một vị Vương được vua trọng dụng. Ngài vẫn được ngợi ca với mỹ từ "Thanh bảo kiếm của vua". Thế nhưng nói trắng ra, ngài chính là người chuyên giải quyết ưu sầu cho vua. Chuyện gì khiến vua phiền muộn, quá khó khăn, quá nan giải, không ai thềm giải quyết thì sẽ được tống sang cho ngài.

Mai Lang Vương lại là một người tài ba và có năng suất làm việc cao khủng khiếp. Lãm vẫn luôn tự hào về năng suất làm việc của mình thế nhưng so với Vương, chàng chỉ là hạt cát thôi. Vương đẩy cho chàng một chồng công văn trong khi bản thân ngài giải quyết bốn chồng như vậy. Vì công việc quá khó nên Lãm mất nhiều thời gian xử lý hơn bình thường. Khi chàng còn đang xử lý quyển công văn thứ năm thì Vương đã giải quyết xong một chồng công văn rồi.

Lãm toát mồ hôi lạnh, lén nhìn ngài. Mai Lang Vương đang chăm chú vào giấy bút, đôi mắt nâu bất động, khuôn mặt lãnh đạm trang nghiêm. Ngài ấy trông như một bức tượng bằng thép vậy, lạnh lẽo và trầm lặng. Ngài ấy cứ làm việc điên cuồng, tập trung toàn lực, không còn quan tâm đến thế giới xung quanh nữa, như thể đã chìm vào không gian khác.

Hai người làm việc ráo riết đến tận cuối giờ tuất. Lãm cảm thấy lưng mình đau ê ẩm và tâm trí thì không còn giữ vững được sự tập trung như ban đầu nữa. Chàng nghĩ rằng, nếu còn nhìn cái đồng công văn này thêm một giây một phút nào nữa thì chàng sẽ phát điên mất. May cho Lãm, công việc của chàng đã xong. Khi chàng giải quyết hết chồng công văn đó, Vương không giao thêm việc nữa.

Mai Lang Vương bấy giờ cũng đã kết thúc quyển công văn cuối cùng. Ngài đang tựa lưng vào ghế thái sư, vừa day trán vừa thư giãn một lúc. Lãm nhắc bút lên, lau mực bám trên ngòi bút và đóng nắp bút. Chàng cất bút vào hộp và an bài nó ngay ngắn trên thư án. Tiểu đồng từ cửa đi vào mang theo khay trà và ít bánh mứt. Vương đón trà, an tĩnh thưởng thức. Lãm được ngài cho phép dùng trà cùng.

Họ lặng im thưởng trà một lúc thì Vương chợt nói:

- Hôm nay tổ chức thi tuyển, các lộ thần không thể đến bàn việc trực tiếp được nên họ buộc phải gửi công văn. Vì vậy mà công việc nhiều hơn bình thường. Ngày mai sẽ đỡ hơn.

- Vâng.

Lãm trả lời mà lòng lạnh toát. Nói vậy là Vương không hề hoãn công việc lại, ngài ấy vẫn làm việc trong lúc họ thi tuyển ngoài kia ư? Bất giác, chàng lại không khỏi lấm lét nhìn Vương. Ông Mai Vương này giống như bị cuồng việc ấy. Ông ấy làm việc như cái máy vậy. Lãm bắt đầu lo ngại cho tương lai của mình. Mai Vương tham công tiếc việc như thế, chắc chắn sẽ là một ông chủ rất kinh khủng, chuyên bóc lột sức lao động của cấp dưới. Ông ta sẽ vắt kiệt chàng đến giọt mồ hôi cuối cùng cho xem! Một lão chủ hung thần ác sát!

Lãm nhìn thấy tương lai trước mắt phủ đầy u ám. Dường như đổ vào phủ Mai Vương

không phải vinh dự mà là bất hạnh...

Lãm được Vương tha cho về khi trời đã tối muộn. Chàng lết thân sang nhà phải, người rã rời như sợi rơm. Lúc đi đến sân nhà, chàng không còn nhìn thấy mấy chiếc giường tre nữa. Các công chức khác cũng không thấy đâu. Nhà phải trở nên trống vắng đến lạ.

- Họ ra về rồi. Trong lúc Vương và huynh làm việc.

Tiếng Sử Quân vang lên.

Lãm quay lại nhìn. Sử Quân đang quỳ một chân trên tàu đao của nhà chính. Vạt áo màu trâu bà rũ lên đám ngói lưu ly, tha thướt mềm mại. Vì Lãm chưa rời khỏi nhà chính bao xa, tàu đao của mái nhà lại cong vút, chìa ra sân một khoảng. Sử Quân ngồi đó thì cũng như đang ở ngay trên đỉnh đầu Lãm. Lời chàng ta vì vậy mà vọng vào tai chàng rất rõ ràng. Sử Quân có vẻ là hộ vệ trưởng trong viện, thế nên luôn làm việc trên mái nhà. Lãm không còn giật mình với kiểu thành linh xuất hiện này của chàng ta nữa.

Chàng dời mắt sang nhà phải. Căn nhà bệ vệ đông đúc thuở nào giờ trở nên thật trầm lặng, tịch mịch. Ánh đèn dầu từ trong nhà tỏa ra, sáng cam hiu quạnh. Lãm cúi nhìn sân nhà, lẳng lẳng bước vào trong.

Mọi người rời đi cũng đúng thôi, Lãm nghĩ. Nếu là chàng, chàng cũng sẽ rời đi. Một khi đã biết rõ kết quả, hiểu rằng mình không có cơ hội thì hiển nhiên phải rời đi để tìm một cơ hội mới rồi. Cuộc sống này là một hành trình dài.

Lãm đi vào nhà định bụng sẽ về phòng đánh một giấc. Chàng mệt đến nỗi chẳng muốn đi tắm. Khi Lãm đi vào nhà sau, chàng có lướt qua phòng của Lê Tuân. Vì phòng hai người nằm trên cùng một con đường nên Lãm phải đi qua nó. Tiếng gõ gỗ lên sàn nhà, đây một nhoài. Lãm cũng chẳng buồn điều chỉnh bước đi nữa, chàng bỏ mặc chúng, muốn ồn ào thế nào cũng được.

Lãm đi trong thơ thẩn thì bỗng bị ai đó húc trúng. Thân hình thanh tú rũ rượi đập vào vách nhà. Lãm choáng váng, cảm thấy không trung quay vòng vòng. Chàng đỡ đầu, cố gắng nhìn kẻ vừa va phải mình. Cảnh vật chao đảo dần định hình lại, người đó hiện ra. Lãm sửng sờ, thốt lên:

- Lê Tuân!

- Lãm huynh, ta đợi huynh mãi.

Lê Tuân vừa rồi rít nói vừa chìa tay ra, kéo chàng lên. Lãm bám vào tay Lê Tuân, đứng dậy. Lãm rất ngạc nhiên vì người bằng hữu này còn ở đây. Chàng cứ nghĩ Lê Tuân cũng như những công chức khác, sớm rời khỏi Mai Phủ rồi.

Lê Tuân đoán được ít nhiều suy nghĩ của Lãm. Chàng ta biết, thời gian qua bản thân đã cư xử tệ hại. Đôi mắt hẹp dài rũ xuống, đáy mắt tràn đầy bối rối. Ngay cả khuôn mặt góc cạnh cũng không giấu được vẻ sượng sùng. Lê Tuân hăng giọng cho bớt ngượng rồi nhẹ nhàng nói:

- Ta xin lỗi. Thời gian qua đã thất lễ rồi. Ta cố tình nán lại để chào từ biệt huynh. Không ngờ huynh đi lâu đến vậy. Ta đợi mãi chẳng thấy về.

Lãm hiểu rõ sự tình, chợt bật cười, cảm thấy gã Lê Tuân thật ngốc nghếch. Chàng hòa nhã cảm tạ tấm chân tình của Lê Tuân, sau đó đập vào ngực chàng ta, trêu chọc.

- Thôi khỏi xin lỗi đi. Nghe ớn chết được. Đó là cuộc tranh tài mà, không phải chỉ có huynh hăng máu mà ta cũng thế thôi.

Lê Tuân cười khẽ, lắc lắc đầu. Lòng nhẹ đi trông thấy. Hai người họ rốt cuộc lại có thể trò chuyện thân thiết như xưa.

Vì Lê Tuân mãi đợi Lãm nên đã bỏ lỡ thời gian ra về. Mai Phủ không cho ai được ra vào tự do sau giờ đậu, chàng ta chỉ có thể ngủ lại Mai Phủ đêm nay. Lãm áy náy vì khiến Lê Tuân phải nán lại nơi này. Mặt khác chàng cũng cảm kích tấm lòng của Lê Tuân. Lãm quyết định không đi nghỉ nữa. Sau khi tắm xong, chàng ra sập ngoài gian hai uống trà cùng Lê Tuân một lúc.

- Lãm huynh, tại sao huynh sang nhà chính lâu như thế? Vương hỏi huynh chuyện gì ư?

Lê Tuân khó hiểu.

Lãm xoa xoa tay, mặt u ám thấy rõ.

- Không có hỏi chuyện gì cả. Tôi và Vương đã làm việc cùng nhau đấy.

- Làm việc??? Ngay sau khi có kết quả thi tuyển?

Lê Tuân sốc nặng.

- Ừ.

Lãm thở dài nãy nùng. Chàng ôm chén trà, ai oán nhìn ra sân. Gió đêm đang thét gào, cuốn lá úa rũ lên thêm. Khung cảnh thật là bi ai. Bi ai hết như tương lai sau này của chàng vậy.

Lãm âu sầu thuật lại.

- Thật ra Vương không cho tôi đỗ vì tài năng hay nghiệp vụ của tôi đâu. Ngài bảo tôi là người duy nhất hoàn thành bài thi sớm nhất. Không hề dừng lại uống trà hay nghỉ ngơi một lần nào. Năng suất lao động của tôi cao và còn chăm chỉ, khả năng tập trung tốt. Tôi rất phù hợp với ngài.

Lê Tuân im lặng lắng nghe, ánh mắt trầm tĩnh. Có vẻ chàng ta đã hiểu được nguyên nhân khiến mình bị rớt.

- Ban đầu tôi rất hoang mang vì nhận xét của Vương. Mặc dù ngài nói đúng nhưng tôi nghe trong lời đó có mùi gì rất nguy hiểm. Quả nhiên... Huynh biết không? Sau khi

ban trà cho tôi xong, ngài lập tức vả vào mặt tôi một chồng công văn. Huynh nhớ cái lần mà chúng ta đến phủ thần Lúa dự họp thường niên cùng Nguyệt Vương chứ?

- Ừ, vẫn nhớ. Chúng ta đã phải làm việc cao độ. Công việc thật rất nặng nề.

- Ừ, công việc mà tôi cùng Vương giải quyết cũng tầm tầm mức đó đấy.

- Cái gì?

Lê Tuân sững sờ, trán toát mồ hôi.

Lãm gác tay lên gối trái dựa, đỡ trán, sắc mặt tái nhợt.

- Công việc mà bình thường Vương phải giải quyết nặng nề hết như công việc ở cuộc họp thường niên của phủ thần Lúa. Buổi họp ấy một năm mới diễn ra một lần. Mọi người tụ hội lại cùng nhau bàn chuyện lớn, hiển nhiên công việc phải nặng nề thôi. Còn Vương, những việc mà ngài phải xử lý là việc thường nhật, đến theo ngày. Thế mà chúng lại toàn những việc đại sự hóc búa. Thứ mà các công chức như chúng ta rất ít khi được tiếp xúc.

Lãm hớp một ngụm trà, ngán ngẩm.

- Nhưng điều khiến tôi kinh ngạc nhất không phải là số công việc ấy mà chính là khả năng làm việc của Vương. Ngài ấy làm việc nhanh như gió vậy. Ngài ấy cuồng công việc, khi làm việc thì không quan tâm đến thứ gì nữa. Tôi rì rích mãi chẳng giải quyết xong chồng công văn ban đầu, còn ngài thì đã xử lý sang chồng thứ hai rồi.

- Đ... Đáng sợ!

Lê Tuân khiếp đảm.

- Sau khi chứng kiến quá trình làm việc của ngài, tôi hiểu rõ được những lời nhận xét của ngài về mình. Vương không phải muốn tìm một chân phụ việc bình thường. Ngài ấy muốn tìm một con trâu chăm chỉ có thể cùng cày bừa trâu đêm với ngài ấy thôi.

Lãm vừa nói vừa ôm vai, rùng mình.

- Tôi bị ngài hành cho ra bã cả ngày hôm nay. Người bại hoại đến mức không còn sức sống. Đó là lí do tôi bị huynh va trúng ở hành lang ban nãy. Thật sự tôi chẳng còn tỉnh táo chú ý đến thứ gì.

Lê Tuân nghe Lãm kể, người vô thức run lên. Lạnh lẽo quá. Chàng ta có cảm giác mình vừa thoát chết. Lê Tuân vỗ lên vai Lãm, mặt tỏ vẻ đau buồn thương tiếc. Lãm vỗ vỗ tay chàng ta. Cười méo xệch. Tiếng thở dài văng vẳng giữa gian nhà điều hiu.

Lê Tuân lên đường trở về nhà vào sáng hôm sau. Lãm cố tình dậy sớm tiễn đưa chàng. Hai người dặn dò nhau đôi lời rồi từ biệt. Lê Tuân bảo rằng khi về đến nhà, chàng ta sẽ gửi thư.

Sau cuộc trò chuyện tối qua, lòng Lê Tuân đã trở nên quang đãng hẳn. Thay vì cảm

thấy thua cuộc, chàng ta hiện tại cảm thấy bản thân may mắn nhiều hơn. Lê Tuân thật sự rất thương xót cho Lãm vì đã dính phải một ông chủ như vậy. Chàng ta không ngừng bảo với Lãm rằng hãy giữ gìn sức khỏe. Nếu sau này không chịu nổi nữa, muốn chuyển việc thì cứ báo với chàng ta. Chàng ta sẽ lo liệu cho một vị trí tạm thời.

Lãm chào Lê Tuân và quay vào Mai Phủ. Vừa đi, chàng vừa nghĩ ngợi suy tư. Đúng là Mai Lang Vương rất khủng khiếp. Làm việc với ngài ấy thật khắc nghiệt. Thế nhưng Lãm lại không muốn rời Mai Phủ, dù có phải chịu vất vả như thế nào. Chàng đứng ở cửa nhìn nhà chính bệ vệ đàng xa. Những lớp ngói lưu ly vẫn còn mơ màng trong sương sớm. Chẳng biết tự lúc nào chàng đã xác định rằng, Mai Phủ chính là chốn làm việc mà bản thân sẽ gắn bó suốt đời.

- Gì vậy? Thơ thần gì đấy?

Giữa lúc Lãm đang chìm vào tư lự thì có tiếng nói cất lên.

Giọng nói trầm thấp đó đã in sâu vào tâm trí Lãm, không thể xóa nhòa. Chàng giật mình, lưng vô thức toát mồ hôi. Dù vậy, chàng lấy lại bình tĩnh khá nhanh. Lãm quỳ sụp xuống bái lạy nghiêm cẩn.

- Vương!

Mai Lang Vương đang đứng ngoài vườn tưới mai. Tà áo vàng rực hòa lẫn vào khung trời đầy hoa mai sao xuyên. Ngài múc một gáo nước, điềm nhiên nhúng tay vào gáo và phẩy lên gốc mai. Động tác bài bản cẩn thận. Dáng vẻ nghiêm trang thanh nhã.

Mai Lang Vương mặc áo dài may bằng lụa tiên thượng hạng. Trên áo luôn thêu rất nhiều hoa văn hoa lá. Đó là trang phục thêu hoa - Lễ phục đặc trưng của Hoa Thần. Tà áo thêu hoa ấy đã khiến cho bao thế lực ngông cuồng khiếp đảm.

Ngài luôn mang guốc sơn. Guốc ấy không phải là loại guốc mộc thông thường mà Lãm hay dùng. Đế guốc được chạm trổ rất kì công. Nở rộ một chuỗi hoa văn liên hoa tao nhã. Đế guốc phủ sơn màu cánh gián. Trên bề mặt trang trí những họa tiết chữ thọ.

Nhìn chung, trang phục của Vương là một tuyệt tác nghệ thuật. Làm ra nó không phải là chuyện dễ dàng. Các nghệ nhân phải trải qua rất nhiều công đoạn. Chính vì bộ trang phục hoa lệ ấy, Mai Lang Vương trở nên tách biệt cao vời hẳn. Ngài như vầng dương chói chang không sao với tới.

Lãm quỳ dưới sân, cúi thấp đầu, không dám hé răng nửa lời. Mai Lang Vương tưới mai xong, định đi đến giường tre bố trí trước sân nhà trái thượng trà. Chàng đi được vài bước, chợt dừng lại, nhìn sang Lãm. Khi thấy chàng ta vẫn còn quỳ đó, chàng tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Quỳ ở đó làm gì? Mau đến đây cùng ta uống trà sớm.

Lãm lập cập đứng lên, dời gót theo Vương. Mai Lang Vương ngồi xuống giường tre, rót chén trà, thư thả ngắm vườn mai tuyệt đẹp trước mắt. Lãm trông dáng vẻ thư giãn ấy, không dám thốt ra lời nào, sợ sẽ làm phiền. Chàng chẳng dám động vào trà, cứ ngồi đó, im lặng.

Thật ra, Lãm không dám dùng chung khay trà với Vương. Hôm qua ở thư phòng, chàng có thể dùng trà là vì Vương đã rót cho. Bây giờ Vương không rót, Lãm có ăn gan hùm mật gấu cũng chẳng dám chạm tay vào khay trà của ngài. Ngay cả việc cùng ngài ngồi trên một chiếc giường thế này đã là bất kính rồi.

Mai Lang Vương không cần liếc mắt cũng biết Lãm đang e ngại điều gì. Chàng đưa chén trà lên môi, đôi mắt nâu trầm lặng thư thái.

- Tự rót trà đi. Muốn ta hầu đến lúc nào?

Lãm giật thon thót, lập tức rồi rít rót trà.

Mai Lang Vương nghe tiếng chén trà va chạm tanh tách, biết ngay là Lãm rất lúng túng. Chàng bỗng bật cười, tựa vào gối trái dựa và đánh mắt sang, cợt nhả.

- Đừng rụt rè như thế. Cứ thoải mái đi. Thuộc hạ của ta thì cũng như anh em đồng đội của ta thôi. Hãy cư xử với nhau như những người bằng hữu. Đừng câu nệ khuôn phép làm gì.

Lãm sửng người.

Mai Lang Vương lại nhìn chậu mai gần đó, ánh mắt lặng dần.

- Từ nay ta sẽ trông cậy vào ngươi rất nhiều. Mong ngươi gắng sức làm việc cùng ta. Công việc của chúng ta rất quan trọng, nó liên quan đến lợi ích của nhiều người. Chúng ta phải hết sức cẩn thận.

- Vâng.

Lãm đáp bằng tất cả tâm thức.

- Ừm.

Mai Lang Vương hài lòng. Bầu không chìm trong im lặng. Hai người lặng lẽ thưởng trà bên nhau.

Kể từ đó, Lãm đã tìm thấy ông chủ thật sự của mình. Chàng quyết định sẽ ở lại Mai Phủ và làm việc dưới trướng Mai Vương mãi mãi. Lời mà Vương nói ngày đó, rằng "thuộc hạ của ta thì cũng như anh em đồng đội của ta thôi" đã khắc sâu vào tâm trí Lãm mãi mãi. Chàng không bao giờ quên được nó. Mỗi khi chàng trải qua khó khăn, tưởng chừng như không thể giải quyết nổi thì câu nói ấy lại vọng vang trong đầu, trao cho chàng biết bao động lực. Lãm lại có thể gồng mình lên và chiến đấu.

Đối với Lãm, điều quan trọng nhất không phải là bản thân làm việc ở đâu, được những lợi ích gì. Điều quan trọng nhất là tìm được một ông chủ biết tài của mình, hiểu được mình. Không xem mình như kẻ dưng mà trân trọng mình như người bạn. Mai Lang Vương không những đã đáp ứng được yêu cầu này của chàng mà còn khiến chàng nỗ lực tận sâu đáy lòng. Vì vậy, Lãm nguyện sẽ đem tất cả tài hoa mà mình có phục vụ cho Mai Vương. Chàng sẽ cống hiến hết cuộc đời cho Mai Phủ.

Lãm cảm thấy tương lai phía trước thật tươi đẹp.

Mai Lang Vương không những cuồng việc mà còn là một gã liều mạng. Vì là Lạc tướng nên ngài hiển nhiên phải đích thân xung trận khi cần. Mai Lang Vương là một mãnh tướng. Ngài không bao giờ đứng yên ở sở chỉ huy đời thuộc hạ lập công, thay vào đó, ngài luôn xung pha lâm trận đầu tiên. Mai Lang Vương có một thói quen, đó là âm thầm thâm nhập vào vùng địch. Ngài đôi khi đi một mình, đôi khi mang theo một vài thuộc hạ thân cận, không nghĩ gì đến an nguy của bản thân. Ngài còn đặc biệt thích biến mình thành mồi nhử. Cứ hễ muốn lừa địch vào kế hoạch nào là ngài lại không ngại đem thân ra làm mồi.

Lãm là phụ việc của ngài, dù là một quan văn, vẫn buộc phải đi cùng ngài. Công việc đổ lên vai họ nhiều vô kể, mỗi ngày lại có một tá. Mai Lang Vương tham công tiếc việc nên không chịu buông tha cho bản thân. Ngài vẫn làm việc trong lúc dẫn quân. Chính vì vậy, Lãm cũng không được buông tha. Chàng bị Vương mang theo đến quân doanh, làm việc cùng ngài khi việc quân tạm yên ắng. Có đôi lúc, Mai Lang Vương quá bận rộn với chiến sự không có thời gian xử lý công việc, Lãm lại là người phải gánh thay. Chàng bị buộc làm việc thâu đêm suốt sáng, liên tục nhiều ngày. Đó là những ngày kinh khủng nhất với Lãm. Một chuỗi ngày địa ngục. Cứ mỗi lần tăng ca bất thường như vậy Lãm lại sút cân và xơ xác như sợi cỏ bị bò vùi trâu giẫm. Mai Lang Vương không hề tỏ ra áy náy gì. Mặt thần nhiên đến lạ. Ngài ấy thậm chí không xem việc làm của bản thân là hành vi bóc lột lao động.

Thế nhưng, bị ép làm việc điên cuồng vẫn còn tốt chán hơn so với cái việc bị vác theo vào trận địa địch. Lãm nhớ có một lần, chàng và Vương phải dẫn quân xử lý một nhóm phản thần của Tây Bắc. Bọn chúng trốn khỏi Thần giới Việt, ẩn náu trong khu vực giáp ranh giữa Thần giới Việt và Thần giới Campuchia. Vì Lãm am hiểu tiếng Khmer, lại hoạt ngôn nên Mai Lang Vương quyết định mang chàng theo để tiện bề thăm dò tình hình. Hai người cải trang thành dân bản địa. Vừa lân la dò hỏi vừa tiếp cận vào vùng địch.

Đến khi họ thâm nhập vào được căn cứ địch thì đột nhiên lại có biến xảy ra. Nhóm phản loạn đó nảy sinh thanh trừng nội bộ. Thế là hai người cũng bị cuốn vào.

Đó là lần đầu trong đời Lãm chứng kiến cảnh tượng ấy. Các bộ phận cơ thể, hòa với máu, bắn tóe lên không trung, trông như trò tung hứng ở mấy gánh xiếc. Máu vấy khắp người chàng khiến Lãm run sợ đến nổi mặt tái mét, toàn thân bất động. Bọn phản loạn chém giết không phân biệt địch ta. Bọn chúng đang điên cuồng hiếu sát nên gặp ai cũng vung kiếm. Lãm suýt bị một tên chém bay đầu. Hắn thành linh hiện ra phía sau và lia kiếm đến. Lãm trừng mắt, người lạnh toát, dầu vậy không thể làm gì khác ngoài trợn mắt nhìn. Đồng tử của chàng đã vì sợ hãi mà đứng tròng rờ.

Khi thanh kiếm của tên phản loạn chuẩn bị vung đến cổ chàng, đầu hắn bỗng bị cắt phẳng. Máu chao liệng giữa không trung, tạo thành một đường cung ghê rợn. Lãm sửng sờ, tim đập như trống. Mai Lang Vương đứng cạnh cái xác không đầu ấy. Kiếm thấm đỏ sắc máu. Cái xác kinh dị vẫn chưa đổ xuống. Vẫn còn lựng khựng đứng trên đất.

Vương hờ hững đẩy cái xác đi rồi chìa tay ra cho Lãm. Chàng bám vào tay Vương,

người vẫn chưa hoàn hồn. Vương đứng chắn trước Lãm, vừa bảo vệ chàng vừa mở đường rút. Hai người đi đến đâu, thanh kiếm trong tay Vương lại loang loáng lóe sáng đến đó. Con đường phía sau họ ngập tràn máu và xác người.

Lãm bám theo Vương, nhận sự che chở của ngài mà không khỏi lạnh toát. Lần đầu chàng chứng kiến cảnh Vương trực tiếp chém giết. Dù Vương trông hòa nhã và có phần thư sinh như vậy nhưng khi cầm kiếm trong tay, ngài trở thành một người hoàn toàn khác. Ngài ra tay vô cùng dứt khoát. Sự lãnh khốc ấy so với Sử Quân nồng đượm hơn trăm lần. Người ngài bao trùm luồng sát khí chết chóc khiến đối phương ngợp thở. Chỉ cần đối diện với ngài một ksana thôi, sinh mệnh sẽ bị ngài tước đoạt.

Hai người thoát khỏi chốn hỗn loạn đó trở về căn cứ. Lúc rời khỏi nơi ấy một khoảng xa, Vương buông Lãm ra và cẩn thận soi xét trang phục. Khi thấy người không hề dính máu, Vương mới yên tâm lấy khăn tay lau qua kiếm. Lãm thắc mắc không hiểu tại sao ngài lại quan tâm đến việc đó thì Vương trả lời.

- Máu rất tanh và bẩn.

Lãm im lặng, nhìn mình từ đầu xuống chân. Người Lãm bây giờ toàn máu là máu. Trông tơi tả thảm hại. Vương liếc chàng, cười mỉm trên choker.

- Đi vào tâm địch mà cứ đứng đực ra đấy, muốn tìm về với ông bà hửm? Thế giới khắc nghiệt này không có chỗ cho kẻ ngốc đâu. Nếu người không đấu tranh, người sẽ bị nghiền nát. Mạng của người thì người phải tự bảo toàn.

Lãm nghệt mặt, Vương lại đẩy chàng ra xa một chút, cười nhếch.

- Đừng đến gần ta. Tanh quá.

Lãm âm ức trừng mắt, đầu cơ hồ bốc khói. Vương không hề tỏ ra tức giận với thái độ bất kính ấy mà bỗng cười phá lên rồi lướt đi. Từ đó, Lãm không còn câu nệ phép tắc với Vương nữa. Chàng bắt đầu có thói quen chằm chọc Vương. Lãm nhận ra rằng, Mai Lang Vương không phải là người khó gần như thiên hạ vẫn đồn. Ngài ấy là một người rất thân thiện và... Thích đùa bỡn người khác.

Nhiệm vụ đó rốt cuộc được giải quyết khá nhanh gọn. Bọn phản loạn đã tự tiêu diệt lẫn nhau làm cho thế lực suy yếu. Sau khi trở về từ tâm địch, Vương không vội ra tay tấn công chúng ngay. Ngài cử trinh sát để mắt đến chúng. Khi mâu thuẫn nội bộ yên ắng hẳn, phe chiến thắng trong cuộc thanh trừng bảo toàn được một ít lực lượng. Chúng mở tiệc ăn mừng và say sưa hoan ca. Đúng lúc ấy Vương hạ lệnh tấn công. Lực lượng mỏng cùng với việc bị tập kích bất ngờ khiến chúng không kịp trở tay. Bọn phản loạn bị triệt hạ. Thủ lĩnh bị bắt sống. Vương giải chúng về Cổ Loa giao cho các Quan Lang tra khảo.

Nhiệm vụ kết thúc và mọi người quay về Mai Phủ. Công việc trở về như thường nhật nhưng Lãm đã thay đổi. Chàng cởi mở hơn, không còn kiêng dè gì Vương nữa, chàng thoải mái bộc lộ con người chân thật trước ngài.

Trong mắt Mai Lang Vương, Lãm ban đầu là một quan văn lễ độ và cẩn mẫn. Tuy hơi nhát gan một chút nhưng có tầm nhìn xa trông rộng, năng suất làm việc không tồi.

Chàng khá hài lòng về chân phụ việc này. Mai Lang Vương đang có ý định cất nhắc Lãm lên làm tham mưu.

Thế quái nào, sau chuyến đi đến Thần giới Campuchia, tên Lãm như thể đã lột xác. Hắn không còn lễ độ và ngoan ngoãn nữa, ngược lại trở nên lảm lòi và đáng ghét vô cùng. Hắn thường hay móc mĩa châm chọc chàng. Tựa như rằng nếu không khích bác chàng một ngày thì hắn sẽ ngủ không ngon vậy.

Hắn cũng không im lặng khi bị tổng cho hàng đồng việc nữa. Hắn thẳng thừng giãy nảy và thét vào mặt chàng: "Đồ lão chủ hung thần ác sát! Chuyên bốc lột sức lao động!". Hắn thậm chí còn ngang nhiên đòi tăng lương. Đôi khi có một số công việc hắn giải quyết không hết, hắn liền cười xán lạn mang đến trả cho chàng nhờ chàng xử lý hộ.

Mai Lang Vương không còn nhìn thấy chân phụ việc vâng lời và lễ độ của mình nữa. Thay vào đó, chàng nhìn thấy một tên dở hơi, lảm mồm, chuyên gia móc mĩa, làm việc chẳng được bao nhiêu mà miệng thì luôn đòi tăng lương.

Dù vậy... Sử Quân nói với chàng rằng Lãm đã hòa nhập hơn xưa. Mai Lang Vương lặng yên không trả lời Sử Quân, chàng chỉ âm thầm quan sát Lãm. Quả thật hắn trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, đáy mắt không còn ẩn chứa nỗi buồn mênh mang nữa. Hắn cười nhiều hơn, thoải mái bộc lộ bản thân, dần xem chàng và Sử Quân, cùng các thành viên Mai Phủ như người một nhà.

Mai Lang Vương thở ra nhẹ nhõm, cười trầm ngâm. Thế cũng tốt thôi, chỉ cần hắn cảm thấy thoải mái là được. Như chàng đã nói ngay từ ban đầu với hắn, thuộc hạ của chàng thì cũng như anh em đồng đội của chàng. Giữa chàng và các thuộc hạ khác chưa bao giờ tồn tại quan hệ chủ tớ rạch ròi. Thế nên giữa chàng và Lãm càng không tồn tại quan hệ như vậy.

Kể từ ấy, Lãm và Mai Lang Vương trở thành tri kỉ ngăm. Bất cứ chuyện gì hai người cũng có thể bàn luận cùng nhau. Họ thường ngồi ở giường tre trước hiên nhà trái uống trà vào buổi sớm và trò chuyện công việc cuộc sống. Hiển nhiên người nói phần nhiều là Lãm còn Mai Lang Vương chủ yếu ậm ừ.

Thật ra không phải Mai Lang Vương ngại nói chuyện cùng Lãm. Chàng rất thích bàn luận với hắn, vì thích nên họ mới có thể đàm đạo một thời gian dài như vậy. Chỉ là Mai Lang Vương không quen nói nhiều. Chàng rất kiệm lời. Chỉ khi nào động đến vấn đề quan trọng, không thể không giải thích kĩ thì chàng mới lên tiếng đối đáp dài dòng. Còn những vấn đề đơn giản, thường nhật, chàng sẽ lắng nghe và thi thoảng à ừ để đối phương biết rằng chàng đang chú tâm vào cuộc trò chuyện.

Có một hôm, Lãm bộc bạch cho chàng về quá khứ của hắn. Bấy giờ Mai Lang Vương mới hiểu tại sao trong mắt hắn luôn chứa đựng nỗi buồn. Lãm bảo rằng khi ấy hắn cảm thấy rất bế tắc. Cảm thấy rõ rệt cuộc đời mình như con vụn bị người ta thao túng. Hắn sống mà không có chút hi vọng gì, tâm trí chìm trong ngọt ngào quẫn bách. Mỗi ngày thức dậy hắn đều cảm thấy lồng ngực nặng nề như bị một tảng đá lớn đè lên.

Nhưng kể từ khi hắn đến Thần giới, được nhìn mọi thứ từ một không gian rộng lớn hơn thì hắn mới hiểu cuộc sống không phải như hắn vẫn nghĩ. Thế giới mà hắn từng

sống ấy, thế giới ngọt ngào và đen tối ấy sau cùng cũng chỉ là một giai đoạn của lịch sử mà thôi.

Không gian thời gian như sợi dây bất tận, trải dài, trải dài mãi. Chiến tranh, đau thương, tham vọng, quyền lực, rồi thì cũng bị thổi bay, bị cuốn mất. Một triều đại lẫy lừng như thế nào thì rồi cũng chỉ đóng một vai trò nhất định trong lịch sử. Khi vai trò đó hết, mọi thứ sẽ kết thúc và ai rồi cũng bị vùi vào ba tấc đất. Tranh đoạt bon chen trong phút chốc đều hoang tàn. Những lễ luật mà người ta theo đuổi trong thời buổi ấy rồi sẽ trở thành hủ tục bị bãi bỏ ở thời đại sau.

- Đó là chọn lọc tự nhiên.

Mai Lang Vương nhẹ nói. Chàng lướt tay qua khoảng không, lập tức một mặt nước trong trẻo hiện ra. Bên trong dao động hình ảnh của biết bao không gian. Không gian trong mặt nước khi là một trận chiến đẫm máu, khi là đô thị với những tòa nhà cao chọc trời. Chàng nhìn vào tấm gương và bảo Lãm.

- Thế giới này tồn tại vô cực thời không. Nơi xác phôi đầy đồng trong thời gian này có thể trở thành phố thị nhộn nhịp trong thời gian sau. Xã hội luôn tiến về phía trước, nó có quy luật riêng của nó. Thế hệ mới tốt hơn sẽ thay thế cho thế hệ cũ lạc hậu. Không thể cưỡng lại được. Thật ngu ngốc khi cố níu giữ những thứ cổ hủ, hoen ỉ. Cứ mơ màng tin vào chúng một cách mù quáng mà không biết tự tỉnh giác.

- Con người là một sinh vật kì lạ, họ mở ra mọi chân trời rồi cũng tự họ bịt mất mọi chân trời. Khi họ không muốn cố gắng, họ gán mọi mơ ước vào một thực thể siêu nhiên nào đó và cầu mong thực thể ấy sẽ giúp đỡ họ. Và rồi, họ gọi những thực thể ấy là thần linh.

Mai Lang Vương cười lắc đầu.

- Tự họ ban cho chúng ta quá nhiều quyền năng. Họ thờ cúng và quỳ lạy chúng ta mỗi ngày, mong sao chúng ta sẽ dùng tha lực mà phổ độ họ. Điều đó thật vô nghĩa. Chúng ta cũng như họ, chỉ là một nhóm sinh linh cùng tồn tại trong vũ trụ này. Có điều chúng ta tồn tại ở chiều không gian khác. Chúng ta cũng có công việc của mình, có khó khăn của mình. Chúng ta không có quyền can thiệp vào cuộc sống của họ. Chúng ta không hề có phép thần thông gì cả, cũng như họ, chúng ta bị các quy luật tự nhiên chi phối. Thần lực mà chúng ta có cũng giống như năng lượng mà họ nhận được từ thức ăn hay nước uống thế thôi. Thần lực không thể giúp chúng ta hóa đá thành vàng hay tạo nên những điều kì vĩ bằng một cái phẩy tay. Thần lực là sức mạnh chúng ta nhận được từ vũ trụ thông qua việc thiền định. Nhưng sức mạnh ấy có giới hạn. Chúng ta buộc phải tuân thủ các quy tắc khắc khe thì mới gìn giữ được nó.

- Đúng là ở trong thế giới đó rồi bước sang thế giới này, tâm trí tôi được mở rộng hơn.

Lãm thở dài, ngẩng nhìn trời, lồng ngực thật nhẹ nhõm.

- Hồng trần là nơi rồi ren.

Mai Lang Vương nâng chén trà, nhẹ nhàng kết luận.

- Nhưng nó vẫn đẹp đấy chứ? Vì nó vẫn tiến lên không ngừng dù có bị vô vàn bụi tó trói buộc.

- Vâng.

Lãm gật đầu nhìn vào những tòa nhà chọc trời trong tấm gương.

Cuộc sống sẽ không ngừng biến đổi. Nơi mà chúng ta nghĩ là điểm kết cuối cùng sẽ mọc ra thêm một con đường. Chúng ta cứ phải đi hoài đi mãi đến khi nào mệt nhoài, không đi được nữa thì thôi.

Cuộc sống ở Mai Phủ yên bình diễn ra được vài chục năm thì bỗng một ngày, có ba vị khách lạ ghé thăm. Khi họ đến, Mai Lang Vương và Lãm đang ngồi làm việc trong thư phòng. Lãm đang cố gắng đọc một cuộn công văn khó hiểu thì tiểu đồng hốt hải chạy vào báo. Nó chẳng kịp bước vào phòng, đứng ngoài cửa mà cất tâu.

- Vương! Các vị trưởng bối của Hoa tộc đến!

Lãm hơi khựng lại. Lãm nhắm lời tiểu đồng. Trưởng bối của Hoa tộc? Vậy là người nhà nhi? Chàng nhìn sang Mai Lang Vương, thấy ngài hơi lặng người một chút. Đôi mắt nâu bao phủ một chút sương mù. Sắc mặt không buồn, không vui.

Chỉ thoáng sau, Vương đã lại đưa bút. Ngài gật đầu với tiểu đồng ý bảo nó có thể lui rồi tiếp tục tập trung vào công văn. Lãm lẩm la lẩm lét hết nhìn sang ngài rồi lại nhìn giấy tờ. Chàng không hiểu tại sao Vương tỏ ra bình thản như vậy. Hơn nữa, ánh mắt ngài còn mờ ẩn vài tia u ám.

Mai Lang Vương kết thúc quyển công văn nhanh chóng sau đó rời khỏi thư phòng tiến ra nhà trước. Lãm không đi cùng ngài, chàng ở lại thư phòng làm việc. Giả như cuộc gặp gỡ kéo dài và Vương không quay lại thì Lãm sẽ phải gánh thay cả phần công việc của Vương.

Vương đi một chút, bên ngoài bỗng nổ ra một trận tranh cãi. Từ giọng nói, Lãm biết được cuộc trò chuyện bao gồm ba thiếu nữ và Vương. Bốn người họ đang bàn luận điều gì thì nảy sinh cãi vã. Vì đoạn đầu của cuộc trò chuyện được giữ với âm lượng vừa phải nên Lãm không nghe thấy còn đoạn tranh cãi thì hiển nhiên âm lượng cao hơn hẳn rồi. Nó xuyên qua vách nhà vọng vào thư phòng, đập vào tai chàng. Dù Lãm không biết nguyên nhân của cuộc tranh luận nhưng từ cách đối đáp giữa những người trong cuộc, chàng biết đó không phải vấn đề tầm thường.

Cuộc cãi vã kết thúc bằng câu nói sắc lạnh của một thiếu nữ.

- Mai Lang còn nhỏ, chưa hiểu sự đời, bướng bỉnh ít nói. Mai Lang còn gánh trên vai trọng trách của Thần giới và Khau Hạ nữa. Chúng ta không yên tâm khi Mai Lang sống xa tầm kiểm soát của chúng ta. Chúng ta sẽ giám sát Mai Lang. Không nói nhiều nữa! Từ nay chúng ta sẽ sống cùng nhau!

Lãm không nghe thấy tiếng đáp trả của Vương nữa. Trong đầu chợt hình dung ra bộ mặt im bật tràn đầy bức dọc của ngài. Thời gian trôi qua mãi, cuối cùng sau một

khoảng lâu, chàng mới nghe Vương cất tiếng.

- Tiểu đồng.

Tiểu đồng rồi rít đáp.

- Vâng!

- Chuẩn bị phòng bên nhà trái cho tam vị trưởng bối.

- Vâng ạ!

Cuộc trò chuyện chấm dứt ở đó.

Lãm hồi hộp ngồi đợi một lúc thì Vương trở vào. Quả đúng như tưởng tượng, ngài ấy thực sự rất bực. Đôi mắt nâu tóe lửa và hai môi mím chặt vào nhau. Vương sai bước về thư án, ngồi vào ghế, cuống điên làm việc. Ngài làm việc như thể chỉ cần ngưng tay một chút ngài sẽ chết ngay tức khắc vậy!

Lãm không dám ho he gì nữa. Chàng rất thức thời, biết lúc nào nên múa mép lúc nào nên ngoan. Chàng nghiêm chỉnh làm việc, tập trung cao độ. Vì hai người đều dốc toàn lực nên công việc được giải quyết khá nhanh. Chưa đến tối, mọi thứ đã kết thúc rồi.

Wương bảo Lãm nán lại nhà dùng cơm. Hôm nay có các vị trưởng bối chuyển đến sống cùng nên hẳn là mọi người sẽ tổ chức tiệc gia đình. Lãm vâng lời rồi ra giường tre đợi. Trong lúc đó, Vương ra sau nhà tắm rửa cho đầu óc thư thái.

Tiểu đồng mang trà đến mời Lãm, chàng nâng trà, vừa chậm rãi thưởng thức vừa thích thú ngắm mấy chậu mai gần giường. Đang ngắm hoa mê say thì có một thiếu nữ xuất hiện. Nàng từ nhà trái đi ra, lướt qua mái hiên rồi thành linh hiện thân ngay trước mắt chàng.

- Ôi trời!

Lãm hét lớn, nước trà văng tung tóe lên người.

Thiếu nữ kia bất ngờ khi chàng thất kinh như vậy. Khuôn mặt xinh đẹp thoáng bối rối. Nàng tủm tỉm che miệng. Dù cảm thấy có lỗi vì đã khiến chàng chấn động nhưng cũng buồn cười vì chàng yếu vía quá. Nàng cứ đứng đó che miệng cười mãi.

Lãm phúi phúi nước trà bắn lên ngực áo, chùn mày ngó nàng. Chàng có hơi bực vì bị hù dọa. Tuy vậy, chàng không thể tỏ ra tức giận trước một thiếu nữ yêu kiều thế này được. Đó là lần đầu trong đời Lãm nhìn thấy một cô gái xinh xắn như thế.

Nàng mặc áo tứ thân màu trắng, bên trong lấp ló yếm hoa vàng nhạt. Lãm thấp thoáng nhìn thấy trên yếm một vài đóa hoa tinh khôi. Theo suy đoán của chàng, đó là hoa sứ. Váy của nàng cũng màu trắng. Thắt lưng quấn quanh eo màu xanh lá trầu. Mấn đội đầu tinh xảo dát vàng. Trông trang phục, có vẻ địa vị của nàng cũng tầm thần lớn hoặc thần gốc trở lên.

Nàng sở hữu nhan sắc tinh khôi, vẻ đẹp không sắc sảo mà trong trẻo, nhu hòa. Đôi mày mảnh dẻ điểm trên trán, cặp mắt nai trong veo hiền lành. Vẻ đẹp sáng trong ấy rỏ vào lòng Lãm những giọt thánh thót, khiến bao nhiêu bực bội đều bốc hơi. Chàng sưng ra ngấm nàng hồi lâu.

- Xin lỗi nhé, nghe nói người là tham mưu mới của Mai Lang nên ta rất tò mò, muốn đến gặp mặt thử xem. Người vất vả rồi. Có phải Mai Lang hành hạ người nhiều lắm không? Thăng bé luôn tham công tiếc việc như vậy đấy, người đừng buồn lòng nhé. Nếu Mai Lang có làm gì khiến người buồn lòng thì cho ta thay mặt thăng bé xin lỗi.

Nàng cười nói.

Lãm toát mồ hôi đầm đìa.

Thăng bé?

Nàng ấy gọi Vương là thăng bé?

Lãm hình dung bộ mặt nghiêm nghị lãnh đạm của Mai Lang Vương, mắt dán chặt vào nụ cười thơ ngây của thiếu nữ ấy. Nàng vừa gọi lão chủ hung thần ác sát là thăng bé? Lão ấy đến nay cùng hơn trăm mấy tuổi rồi, so với chàng cách cả thế kỉ. Vậy mà nàng gọi lão là thăng bé? Nói thế... Tuổi của nàng là bao nhiêu???

Thiếu nữ ấy vẫn cười thánh thiện. Trông nàng như một thiên thần vậy. Lãm đưa tay quệt qua trán. Chàng đã biết được thân phận của nàng rồi. Nàng chính là một trong ba vị trưởng bối của lão Mai Vương.

Hai người nói đến đây thì từ nhà trái bồng có người gọi.

- Bạch Sứ.

Lãm và Bạch Sứ cùng hướng mắt sang, trong nhà, hai thiếu nữ khác đang bước đến. Đó là Ưu Liên và Xích Phượng. Họ đi đến giường tre, lướt mắt qua Lãm. Chàng lập tức đứng dậy bái chào.

- Tham mưu Văn Lãm xin ra mắt các vị trưởng bối.

- Không cần đa lễ như vậy đâu.

Ưu Liên cười hiền. Xích Phượng đi bên cạnh nàng không nói gì mà chỉ tủm tỉm.

So với Bạch Sứ, hai vị trưởng bối này chừng chạc hơn hẳn. Lãm đoán, Ưu Liên là chị cả còn Xích Phượng là chị hai, Bạch Sứ là em út. Ba nàng cùng chàng trò chuyện đôi lời. Chủ yếu thăm hỏi tình hình Mai Phủ. Lãm là người hoạt ngôn nên nhanh chóng làm thân với họ. Bốn người thân tình như bạn hữu vậy.

Giữa lúc cuộc chuyện trò đang sôi nổi thì Mai Lang Vương xuất hiện. Ba vị trưởng bối trông thấy ngài, lập tức nghiêm mặt bái.

- Chúng ta sẽ dọn tiệc ngay bây giờ.

Vẻ mặt Mai Lang Vương chẳng khá khẩm lên chút gì. Nó trông như tảng đá sẫm màu gỗ ghè bên vách núi. Dầu vậy, ngài vẫn đáp lời Ưu Liên một cách nghiêm trang.

- Vâng.

Thái độ của lão chủ hung thần ác sát khiến Lãm rụng rời một phen. Chàng không ngờ một người như lão mà cũng có lúc vâng lời như thế. Sự hiện diện của ba vị trưởng bối khiến lão không còn tung hoành như xưa được nữa. Trông lão tiu nghỉu như con hổ bị nhốt trong lồng.

Các vị trưởng bối nán lại Mai Phủ từ đó. Cuộc sống dần đi vào quỹ đạo và Lãm cũng không cảm thấy áy ngại gì với sự hiện diện của họ. Kể từ khi họ đến, chàng và lão Mai Lang Vương được chăm sóc kĩ lưỡng hơn. Thức ăn ngon hơn lúc xưa. Trà bánh cũng đa dạng hơn.

Các vị trưởng bối đối xử với Lãm rất tốt. Họ thường xuyên giữ Lãm lại nhà chính dùng cơm. Đến lễ tết thì tự tay ươm tơ dệt lụa rồi may tặng chàng trang phục. Lãm yêu quý họ lắm. Chàng cảm thấy sự hiện diện của họ ở Mai Phủ đúng là phép lạ trời ban.

Hôm đó, Lãm đang đi dạo quanh quần thì thấy Bạch Sứ trưởng bối đang ở sân sau nhà chính cố hái mấy quả xoài xanh. Nàng đưa lồng đến chùm xoài và cố gắng dùng lực giật mạnh. Chiếc lồng rất dài. Cán của nó to hơn tay nàng. Trông nàng thật chật vật. Lồng Lãm bỗng xót. Chàng đi đến giữ lấy lồng.

- Hãy để ta làm hộ.

- Cảm ơn.

Bạch Sứ hơi đỏ mặt. Nàng đứng qua một bên và giao công việc ấy cho Lãm. Chàng thuận phục điều khiển lồng, hái vô số xoài xanh. Những quả xoài non tơ còn ướt nhựa lon ton lăn xuống nan tre. Hương xoài lan tỏa khắp sân. Một mùi hương tươi non, nồng đượm.

- Ngài hái xoài làm gì thế?

- À... Muốn làm chút dưa xoài thôi.

Bạch Sứ trả lời.

- Vậy sẽ cần số lượng lớn đúng không?

Lãm vốn định trả lồng cho nàng nhưng sau khi nghe câu đó, chàng lại giữ lồng và hái thêm vô số xoài nữa. Bạch Sứ mang đến một chiếc rổ tre lớn, bảo Lãm đổ xoài vào đó. Hai người phối hợp nhuần nhuyễn với nhau, chẳng mấy chốc đã được một rổ xoài đầy ắp.

- Cây xoài này năm nay rất sai quả. Ta không biết dùng số xoài ấy vào việc gì, nếu để chín thì chẳng ai ăn. Thôi thì cứ hái xuống rồi muối thành dưa và dùng dần. Vừa có thể ăn kèm với các món khác vừa có thể dùng như một món ăn vặt.

- Vâng.

Bạch Sứ chào tạm biệt Lãm và mang rổ xoài sang nhà trái. Lãm cũng không nghĩ ngợi gì việc đó nữa, tiếp tục cuộc dạo chơi của mình. Trong lòng Lãm, Bạch Sứ là một vị trưởng bối rất trong sáng, hiền lành. Dù nàng lớn tuổi hơn chàng nhưng chẳng hiểu sao chàng vô cùng thích trò chuyện với nàng. Lãm thích nhất chính là nụ cười của nàng. Mỗi lần đôi mắt nai ấy đánh sang, chàng có cảm giác sắc trời ngập tràn mùa xuân.

Thế nhưng bao nhiêu tốt đẹp mà chàng tạo dựng trong lòng nàng nhanh chóng bị đánh đổ. Hôm sau, khi chàng đang phiếm chuyện với lão Mai Vương như thường lệ thì nàng tiến vào, cười trêu chàng rằng.

- Người lảm lời thật.

Lãm không bị tổn thương vì câu nói ấy đâu. Nếu nó xuất phát từ miệng người khác. Lãm cũng không phải là chưa từng bị phàn nàn về việc ấy. Các bằng hữu của chàng vẫn thường trêu chàng bằng cách mắng chàng như thế. Lãm từ lâu đã quen với nó rồi.

Nhưng chẳng hiểu sao, khi nghe Bạch Sứ bảo thế, Lãm lại cảm thấy buồn. Cảm giác giống như vừa bị trừ điểm ấy. Mặc dù Lãm không biết mình đang mong chờ điều gì ở nàng, tại sao lại quan tâm đến thái độ của nàng như vậy. Nhưng chàng không muốn nàng khó chịu về mình vì bất cứ điều gì.

Lãm cố gắng chống chế.

- Ta chỉ hoạt ngôn thôi. Không lảm lời đâu.

- Không lảm lời ư? Lúc nào gặp người cũng thấy mồm người múa lia lịa.

Bạch Sứ cười khúc khích.

- ...

Lãm im bật. Tự dưng chàng không còn hứng thú nói thêm bất cứ điều gì nữa. Sắc mặt trắng bệch. Trần đây tan vỡ. Mai Lang Vương liếc chàng, sau đó nhìn sang Bạch Sứ. Đôi mắt nâu lướt qua một tia sáng rồi nhanh chóng chìm vào trầm tĩnh.

Bắt đầu từ đó, Lãm trở thành một tên lẻo mép, lảm lời trong mắt Bạch Sứ. Cứ mỗi lần hai người chạm mặt nhau là nàng lại bảo chàng lảm lời. Mỗi lần nghe thấy câu nói ấy phát ra từ miệng nàng, Lãm lại cảm giác lồng ngực đau như vừa bị tên xuyên qua. Nhưng chàng không phản bác được. Chàng chỉ lẳng lẳng buồn đau. Chàng nghĩ rằng, trong tâm trí nàng, chàng hẳn là một gã tệ hại lắm.

Lãm không còn dám đến gần Bạch Sứ nữa. Khi trông thấy nàng, chàng chỉ dám đứng ở phía xa, lẳng lẳng dõi theo. Tất cả tật xấu của bản thân chàng đều cố gắng che đậy thật tốt. Ít nhất là không để chúng phơi bày trước mắt nàng. Chắc chắn! Chàng sẽ không để nàng nhìn thấy thêm bất kì thói xấu nào nữa!

Cuộc sống chật vật trôi qua được hơn trăm năm thì Mai Phủ đột nhiên nảy sinh rắc rối. Số lượng tiên nữ, thần nữ viếng thăm phủ ngày một gia tăng. Những vị đó đến đây là vì Mai Lang Vương. Ông vẫn được nhiều nữ thần hâm mộ. Trước đây họ cũng thường xuyên đến phủ rồi xin tá túc lại để gặp mặt Vương, số lượng không đông lắm, một ngày tầm vài ba người, các tiểu đồng có thể kiểm soát được. Thế nhưng dạo gần đây, số lượng đã tăng lên đáng kể, có khi một ngày đến tận hai mươi người ghé thăm. Tiểu đồng trong phủ thì không có nhiều, chỉ có năm đứa. Chúng còn phải phục vụ những việc vặt vãnh khác nữa. Thế nên chúng bất lực trước sự tiến công ồ ạt của các nàng.

Mai Lang Vương không còn được yên tĩnh làm việc nữa. Ông bắt đầu bị quấy rối. Mặt ông phủ mưa giông, ra chiều bức dọc thấy rõ. Ông bắt đầu cảm thấy bản thân bị làm phiền.

Lãm hiểu rõ Vương lắm. Một khi Vương cảm thấy bản thân bị làm phiền thì ông sẽ ngay lập tức chuyển đi. Ông là một người cực kì ghét sự phiền nhiễu. Hơn nữa, Vương cũng bảo rằng Cổ Loa không cho phép ông nhận ít tiên đồng như thế. Vua ra lệnh buộc Vương giáo dưỡng ít nhất hai mươi tiểu đồng một khóa mà diện tích của Mai Phủ thì không thể đáp ứng điều kiện lưu trú cho số lượng tiểu đồng lớn như vậy, thế nên Vương đang tính sẽ chuyển sang vùng đất khác và xây một biệt viện rộng hơn.

Một thời gian sau, tầm hai ba tháng gì đấy, Vương bảo với Lãm rằng ngài đã tìm thấy chỗ lý tưởng rồi. Đó là núi Sam của vùng Tây Nam. Nơi được bao phủ trong ân sủng của Đức Bà.

Vương mua đất và thiết kế các bản vẽ. Khi có bản vẽ chi tiết, ngài bàn với thợ và liên hệ với nhà cung ứng nguyên liệu thân quen. Mọi công đoạn từ mua đất, thiết kế, lựa chọn vật liệu xây dựng đến dựng nhà Vương đều tham gia vào. Hơn một năm sau, chỗ ở mới đã sẵn sàng để dọn đến. Vương bảo với mọi người chuẩn bị thu xếp hành lý đi thôi.

Thế là cuộc di cư bắt đầu. Lãm theo Vương khăn gói đến chỗ ở mới. Nơi ở mới được đặt tên là Mai Viện. Đó là một phủ đệ lộng lẫy. Tòa viện xây dựng trên mảnh đất rộng lớn hình chữ nhật. Bao gồm sáu tòa kiến trúc chia thành hai hàng song song và một khu vườn chính hoa lệ.

Từ khi họ chuyển đến đây, không có tiên nữ nào đến quấy rầy nữa. Vương trở nên thư thái trông thấy. Ngài tổ chức thi tuyển và đưa vào viện thêm hàng tá tiên đồng. Số lượng tiểu đồng tăng lên khiến các công việc được xử lý tốt hơn. Tiểu đồng trong viện không phải cáng đáng quá nhiều việc nữa mà có thể tập trung vào nhiệm vụ chủ chốt của mình, chuyên tâm phát triển nó.

Lãm sống ở Mai Viện cùng Vương một thời gian, ở phía Cổ Loa đột nhiên giao cho Vương nhiệm vụ giám sát hoạt động của các vị quan thần quản lý thị trấn dưới chân núi. Vương không yên tâm về họ nên bảo Lãm xuống thị trấn sống. Chàng sẽ là đôi mắt thứ hai của Vương, thay Vương soi xét bọn họ.

Lãm xuống thị trấn mua nhà và quyết định sẽ an cư ở đó luôn. Chàng cảm thấy bản

thân cũng nên bắt đầu nghĩ đến việc thành gia lập thất được rồi. Đêm đêm mơ màng say giấc, dập dìu trong giấc mộng vẫn là tà tử thân trắng như mây trời ấy. Nhưng khi tỉnh giấc, Lãm lại chìm nó xuống ngay. Nàng là người mà chàng không thể với tới. Hơn nữa nàng còn ghét chàng như vậy... Tình cảm này sẽ không bao giờ được đáp lại. Tốt hơn hết nó cứ ngủ yên dưới đáy lòng đi.

Lãm vừa làm việc chuyên cần vừa tìm hiểu gặp gỡ một số vị tiên nữ. Chàng trao đổi thư từ với rất nhiều người nhưng không ai khiến chàng muốn chuyển sang trao quà đáp lễ cả. Lãm cứ chơi vơi như vậy. Lòng tương tư tà áo trắng còn lý trí thì cứ tìm kiếm một người phù hợp. Cuộc sống chênh vênh mơ hồ.

Quỹ đạo đó kéo dài được hơn mười năm thì bỗng một ngày Lãm nghe nói Mai Viện bị tập kích. Chàng tìm Sử Quân hỏi dò, Sử Quân bảo với chàng rằng người tập kích Mai Viện là một trong hai vị thần gốc có sức mạnh đặc biệt nhất. Ngài ấy đến gây hấn, buộc Vương phải ra tay. Cuối cùng ngài không đánh lại Vương nên tháo chạy.

- Vương thế nào? Ông bực chứ?

- Ban đầu có hơi bực. Thần Tình khiến các vị trưởng bối bị thương. Vương trực tiếp động thủ là biết ngài giận như thế nào rồi.

Sử Quân trả lời, tay xoa xoa cằm, thở dài.

- Nhưng Thần Tình nói gì thì cũng thuộc hàng trưởng bối của Vương, ngài ấy đã tháo chạy thì Vương hiển nhiên sẽ không gây khó dễ. Vương bình ổn nhiều rồi, tâm trạng đã trở lại như cũ. Huỳnh đừng lo.

- Ừm.

Hôm sau, Lãm bị Vương phái đi làm nhiệm vụ ở vùng đất phía nam nên tạm thời sẽ không đến Mai Viện. Nhiệm vụ này chàng đi cùng với Sử Quân. Đó là nhiệm vụ trinh sát. Vì Lãm am hiểu văn hóa của cư dân vùng phía nam và có tài ăn nói nên Mai Lang Vương phái chàng theo hỗ trợ Sử Quân.

Nhiệm vụ đó không kéo dài lắm. Nó chỉ là nhiệm vụ trinh sát ngắn hạn. Hai người thu thập thông tin trong vòng một tuần rồi mang về cho Vương.

Lúc về đến Mai Viện, họ nghe nói rằng Thần Tình gây hấn hôm nọ nay đã tá túc lâu dài ở Mai Viện rồi. Hai chàng vô cùng sửng sốt, tiểu đồng bảo là do Ưu Liên trưởng bối quyết định, việc này chưa đến tai Vương. Ưu Liên trưởng bối sợ Vương sẽ nổi giận nên giấu nhẹm sự hiện diện của Thần Tình. Tiểu đồng mong hai chàng không tiết lộ với Vương.

Lãm và Sử Quân nhìn nhau, không nói thêm gì. Hai chàng nghĩ rằng bản thân cũng không nên can thiệp vào việc của Vương và các vị trưởng bối. Họ mang báo cáo đến dâng cho Vương rồi xin cáo từ. Những ngày sau, Lãm quay về với công việc thường nhật và nhanh chóng quên đi vị khách không mời đang tá túc ở Mai Viện.

Mọi chuyện tưởng chừng sẽ yên ắng thì rồi đúng một ngày, thần giới bỗng chao đảo. Bầu trời trong xanh của cõi thần vẫn vện sắc tím, giống gió ai oán thét gào giữa thình

không. Lẽm đang ở thị trấn cũng bị thiên tượng làm cho kinh hoàng. Chàng vội vàng chạy lên núi Sam, hốt hải xông vào Mai Viện.

Khi chàng đến Vương đang ở ngoài sân, trên tay còn cầm quyển sách. Dường như đang đọc sách thì trông thấy thiên tượng kì dị. Sắc mặt Vương đã trở nên bình lặng ít nhiều. Có vẻ đã qua cơn kinh ngạc. Ngài gọi chàng đến giường tre uống trà. Họ thưởng trà dưới bầu không màu tía ghê rợn ấy.

- Nghe nói đó là do "Vị sao lỗi".

Wương âm trầm lên tiếng.

- "Vị sao lỗi" ư?

Lẽm sững sốt. Theo như hiểu biết của chàng, "Vị sao lỗi" là thánh vật trấn giữ sự thuần khiết của thần giới. Nó luôn được treo trên đỉnh Phan Xi Păng. Sự tồn tại của "Vị sao lỗi" liên quan mật thiết đến sự tồn tại của cõi thần.

- Ừm. Nhưng cũng không chắc nữa. Ta đã gửi thư cho bệ hạ. Có lẽ sẽ nắm được thông tin trong nay mai thôi.

- Vâng.

Thiên tượng kì quái đó kéo theo một chuỗi rắc rối đổ ập vào Mai Viện. Mở đầu là cuộc viếng thăm của Phù Đổng Thiên Vương. Phù Đổng Thiên Vương là một trong bốn vị "Bất Tử" của thần giới Việt. Ngài ấy có địa vị vô cùng cao quý. Mai Lang Vương từng là tham mưu của ngài. Vương kính trọng Phù Đổng Thiên Vương như cha chú vậy.

Phù Đổng Thiên Vương đến giao cho Vương nhiệm vụ "cảm động" Vị sao lỗi. Ngài cho biết rằng "Vị sao lỗi" đã rơi xuống nhân gian. Nàng hiện đang ẩn thân trong bể hồng trần và không chịu quay về Phan Xi Păng nữa. Nếu tình hình cứ tiếp diễn như vậy thì thần giới sẽ lâm nguy, Cổ Loa ra lệnh cho Vương xuống trần tìm nàng và mang nàng về. Vương sẽ bảo vệ và giáo dưỡng nàng, cố gắng khiến nàng "cảm động". Một khi nàng cảm động, nàng sẽ quay về Phan Xi Păng tiếp tục giữ gìn sự thuần khiết của thần giới.

Mai Lang Vương nhận lệnh Phù Đổng Thiên Vương, nhanh chóng đi tìm "Vị sao lỗi". Ngài tìm ra nàng khá nhanh, việc đó chẳng có gì là khó với thần lực siêu cường của ngài. Tuy nhiên, Vương không biết làm cách nào để cảm động nàng. Ngài thậm chí còn chẳng hiểu ý nghĩa của hai từ "cảm động".

"Vị sao lỗi" mà Vương mang về không ngờ chỉ là một bé con mười ba. Một đứa trẻ nhút nhát ngốc nghếch. Lúc Vương mang nó về, dưới thị trấn có xảy ra chút biến. Quan trông coi cổng thông hành móc nối với bọn quỷ địa ngục âm mưu bắt cóc các tiểu tiên đồng. Thuở ấy, rất nhiều tiên đồng bị mất tích khiến tiên chủ của chúng lo lắng sốt ruột. Họ gửi biết bao khiếu nại đến trụ sở quản lý, làm ầm làm ỹ. Bọn quan quản lý thì im bật. Chúng giấu nhem chuyện vì sợ Vương trách phạt.

Lẽm được Vương cử xuống thị trấn theo dõi bọn chúng vì vậy hành động đó không qua khỏi mắt chàng. Lẽm đến báo với Vương mọi chuyện ngay sau khi ngài vừa từ

hồng trần trở về. Vương bảo chàng xuống thị trấn điều tra vụ tiên đồng, bản thân thì vào phòng làm việc đọc báo cáo. "Vì sao lỗi" do các vị trưởng bối trông coi, Vương vốn nghĩ họ sẽ chăm sóc tốt cho nhóc thôi. Nào ngờ con nhóc tinh dậy sớm, nó sợ hãi hoảng loạn vì bị đưa sang thế giới khác. Con bé trèo tường trốn khỏi Mai Viện và lao xuống thị trấn bên dưới. Khi nó đang lang thang trên phố, nó bị một tên quý tóm được và bắt đi.

Wương đọc báo cáo xong, quay về chỗ các vị trưởng bối để xem qua con nhóc. Lúc biết tin nó bỏ chạy, Vương phải gác hết việc sang bên để tìm nó về. Lẽm bấy giờ đã điều tra ra nơi nhốt các tiểu đồng. Nghe các trinh sát trình báo rằng đó là căn nhà nằm ở phía tây thị trấn. Lẽm lên đường đến căn nhà đó và đột nhập vào trong khá dễ dàng. Khi chàng hạ xuống mái nhà, chàng nhìn thấy Vương - Người vốn phải ở Mai Viện xử lý công văn - Đang phục sẵn trên mái tự lúc nào.

- Ôi trời!

Lẽm thất kinh kêu lên.

Để tìm ra được chỗ này chàng phải tốn biết bao công sức. Trước tiên là liên hệ với các bằng hữu sau đó cử tay chân đi dò la, mất hết vài canh giờ mới tìm ra được hang ổ của chúng. Chàng chỉ mới bắt tay vào thâm nhập nó thôi vậy mà Vương đã có mặt ở đây trước cả chàng.

Lẽm một lần nữa khâm phục năng suất làm việc của Vương.

Mai Lang Vương bịt miệng Lẽm ngay tức khắc, đôi mắt nâu lóe lên ánh nhìn trấn áp. Lẽm lúc này đã hiểu ý ngài, Vương không muốn chàng rút dây động rừng. Lẽm dần bình tĩnh. Mai Lang Vương bấy giờ mới buông tay ra. Hai người dùng âm lượng vừa phải để trò chuyện với nhau.

Qua cuộc trò chuyện, Lẽm biết được đại khái rằng ông Mai Vương do vô tình mới tìm ra chỗ này. Ông không chú ý điều tra nó. Ông đã giao việc điều tra nó cho chàng rồi mà. Tiết lộ đó khiến chàng cảm thấy an ủi phần nào, Lẽm không còn mặc cảm về năng suất làm việc của mình nữa. Tuy vậy chàng bắt đầu tò mò, chẳng biết tại sao ông Mai Vương lại xuống thị trấn và tìm được đến đây. Chuyện gì khiến ông rời khỏi Mai Viện thế?

Giữa lúc hai người đang nói qua nói lại thì cửa nhà bật mở, bọn chủ mưu tiến vào, bao gồm một tên quý đội lớp cư dân thần giới và lão quan trông coi cổng thông hành. Khi biết được chân tướng, Vương lập tức lộ diện. Bọn chúng không ngờ Vương lại đích thân ra mặt, chẳng kẻ nào chối tội được. Vương gọi đám quan quản lý thị trấn đến xử phạt một trận. Các tiểu đồng thì được giải cứu và đưa về trụ sở quản lý để tiên chủ đến nhận.

Bấy giờ "Vì sao lỗi" cũng được cứu. Lần đầu tiên Lẽm gặp con nhóc, nó trông thật thảm hại với áo dài rách tả tơi. Mặt nó nhem nhuốc bùn đất, da đen nhem còn người thì gầy xơ xác chẳng khác nào que củi khô. Nhờ có sự xuất hiện của nó mà Lẽm cũng ngờ ra nhiều điều, có lẽ ông Mai Vương vì nó mà xuống tận thị trấn. Chàng và con bé ở lại xem ông xét xử tội nhân một lúc. Khi cuộc xét xử kết thúc, Vương bảo chàng

quay về nhà tiếp tục để mắt đến thị trấn trong khi bản thân đến trụ sở quản lý giải quyết tàn cuộc.

Bắt đầu từ đó Vương cứ quấn quýt quanh con bé suốt. Ban đầu ngài xem nó như một người bạn nhỏ rồi dần, tình cảm mà ngài dành cho nó đi quá giới hạn. Con nhóc ở trong tay Vương được yêu thương chăm bẵm nên nhanh chóng lột xác chẳng còn là đứa bé ốm o gầy gò năm nào nữa. Khi con nhóc mười bảy, nó sở hữu vẻ đẹp choáng ngợp, đến nỗi Lãm cũng phải ngơ ngẩn đôi phen.

Vương say con bé như điên đảo. Ngài hoàn toàn trở thành một người khác khi ở bên con nhóc. Ngài không còn lạnh nhạt và nghiêm nghị nữa, thay vào đó trở nên dịu dàng hiền hòa đến sững sốt. Khi đứng trước con bé, Mai Lang Vương trở thành một gã si tình khờ dại. Ngài sẵn sàng làm bất cứ điều gì chỉ để đổi được một nụ cười của con bé.

Nhưng tình yêu của Vương không giữ được con bé dài lâu, cũng trong năm Sao mười bảy, em ấy và Vương nảy sinh hiểu lầm và Sao không ở bên Vương nữa. Em đi theo Quan Lang Nùng Tậu, trở thành người của ngài. Vương thuở ấy suy sụp lắm, Lãm đã tận mắt chứng kiến nỗi đau khổ của Vương. Vương tự giày vò bản thân, hết tuyệt thực đến thức trắng. Ngài vẫn làm việc nhưng không còn hứng thú với chúng nữa, ngài làm như một cái máy vô cảm, như thói quen, sắc mặt không biểu lộ cảm xúc gì. Lãm cảm giác người ngồi trong thư phòng kia không phải là Mai Lang Vương, lão chủ hung thần ác sát cường việc của chàng nữa, đó chỉ là một cái xác rỗng thôi. Linh hồn và tâm trí ngài đã bị Sao cướp đi mãi rồi.

Lãm cứ nghĩ rằng mối duyên tình giữa Vương và Sao đã chấm dứt ở đây, nào ngờ trong chuyến công tác đến Vàm Thuật, Vương và em ấy lại hội ngộ. Khi đó Sao và Quan Lang đang tiêu diệt cá sấu Hồn - Một trong năm con sấu nhỏ của Năm Chèo, Vương và Lãm thì có nhiệm vụ giúp đỡ Lim Vương cùng Vĩnh Nghiêm giải quyết một số vấn đề kinh tế xã hội. Quan Lang mê muội nên để Sao chiến đấu với Hồn một mình, kết quả là em bị thương rất nặng. Vương giận lắm, lồng lộn lên một trận. Lãm đồ rằng ngài ấy đã phải kiềm chế rất nhiều để không rút kiếm chém chết Quan Lang.

Vương cứu Sao thoát khỏi Hồn, từ đó ngài không buông Sao ra nữa. Ngài quyết tâm giữ chặt em bên người, nhất quyết không trao em cho ai. Sao kháng cự kịch liệt vì em không thích ở với Vương nhưng Vương mặc kệ. Ngài ấy thậm chí trở nên bướng bỉnh cố chấp đến mức bác bỏ mọi lý lẽ để giữ em trong lòng.

Lãm chưa bao giờ thấy Vương điên cuồng như thế.

Tình yêu khiến cho Vương thay đổi triệt để. Từ một người chỉ biết đến công việc, ngài bước ra khỏi thế giới yên tĩnh của mình và lao vào ngọn lửa ái tình. Ngài yêu một cách cuồng si, mãnh liệt. Không hề ngoảnh mặt nhìn về phía sau cũng không toan tính cho phía trước. Không trừ trừ.

Ngay cả Vương cũng bị tình yêu làm cho điều đứng như thế còn chàng thì sao? Lãm nhìn lại mình. Tà áo trắng ấy vẫn xa vời vợi. Chàng thì chỉ biết do dự, chỉ biết dõi nhìn theo nàng. Chàng thậm chí còn chẳng dám đến gần và bắt chuyện với nàng nữa.

Cuối cùng nỗ lực của Vương cũng mang lại kết quả. Tấm lòng chân thành của ông đã

được Sao đèn đáp. Khi ông vì em mà thừa sống thiếu chết, Sao không còn kháng cự ông nữa. Em sà vào lòng Vương và chấp nhận về nhà cùng ông.

Vương vui sướng tột độ, ông cứ cười suốt. Sao vừa gật đầu một cái là Vương lập tức mang lễ đến hỏi em về ngay. Vương ráo riết đến độ liên tục đốc thúc các vị trưởng bối chọn ngày, xem giờ. Ông vội vã hỏi vợ còn hơn cả vợ vã giải quyết công việc.

Sau khi Vương và Sao đính ước một thời gian thì vận may đột ngột rơi xuống đầu Lãm. Đó là vào dịp trung thu, khi mọi người đang quây quần ở khu Hoa tiên ăn bánh nướng thì Bạch Sứ tiếp tục trêu chọc chàng là gã lảm lời. Lãm u sầu lảm nhưng cũng dần quen rồi. Chàng cố tỏ ra bức dọc mà hỏi "Tại sao nàng cứ gọi ta là gã lảm lời thế" để che đi nét u ám trong ánh mắt.

Bạch Sứ như thường lệ cười khúc khích, nhẹ thả ra một câu.

- Vì người lảm lời thật mà.

Lãm thật sự muốn đập đầu vào đá rồi chết đi. Những lúc như thế này chàng lại sâu sắc hiểu được cảm xúc của ông Mai Vương khi ông bị Sao bỏ. Đó là nỗi buồn cùng sự chua chát. Không thể thốt ra thành lời. Nó cứ dằng dặc trong lòng. Xua không được. Đánh không tan.

Thế rồi trong lúc Lãm buồn phiền và u ám ấy, Ưu Liên và Xích Phượng xuất hiện. Họ tiết lộ cho chàng biết Bạch Sứ chưa từng trêu chọc ai nhiều như vậy ngoài chàng. Ưu Liên còn nói thêm rằng Bạch Sứ đang có ý định ướm tơ dệt lụa để may áo cho chàng. Nàng cứ luôn mồm nhắc chàng suốt.

Sự thật đó khiến Lãm bàng hoàng, chàng nhìn sang Bạch Sứ như dò hỏi. Mới vừa đánh mắt sang, chàng đã thấy khuôn mặt yêu kiều đỏ bừng như anh đào chín mọng. Lãm ngẩn ngơ. Trong phút chốc chàng như tỉnh giấc hẳn. Không cần hỏi thêm điều gì nữa. Thì ra thời gian qua chàng đã đi lạc. Tình yêu vẫn ở đây, nó tồn tại ngay bên cạnh thế mà chàng lại đui mù không thấy!

Khỏi phải nói, Lãm ba chân bốn cẳng chuẩn bị lễ vật. Chàng không chờ được nữa! Chàng muốn rước nàng về! Giữa lúc Lãm điên cuồng mua sắm đồ lễ thì tin sét đánh giáng lên đầu. Thần Tình lén báo với chàng rằng Bạch Sứ đã nhận lời cầu hôn của Giả Hạc - Một trong các trưởng bối lâu đời của Hoa giới.

Lãm suy sụp, chàng cảm giác trời đất như vừa chao đảo vậy! Chàng tức tốc chạy lên núi Sam, chạy một mạch. Mồ hôi tuôn ướt thân thể nhưng Lãm không quan tâm. Chàng cũng chẳng buồn giữ lễ nghĩa gì nữa, vừa lên đến Mai Viện là phi thẳng vào khu Hoa Tiên.

Khi chàng đến, Bạch Sứ đang ngồi tằm trà trên sập trước sân nhà. Những miếng trà cánh phượng tằm bởi tay nàng luôn đẹp đẽ như vậy. Lãm bước đến gần nàng, Bạch Sứ run rẩy bỏ chạy. Chàng không cho nàng thoát, cũng như ông Mai Vương, chàng sẽ không để tình yêu của đời mình vượt khỏi tay đâu!

Lãm đuổi theo Bạch Sứ đến hông nhà, khi họ thoát khỏi gian chính một chút thì Lãm đuổi kịp nàng. Chàng giữ tay nàng, ép nàng vào vách. Bạch Sứ choáng váng, then

đến mức không cất nổi lời nào. Lãm không cho nàng từ chối một giây, dứt khoát cướp đi nọ hôn đầu đời của nàng.

Ở thần giới lễ tiết cầu kì không cho phép nam nữ này sinh cử chỉ thân mật với nhau. Nọ hôn hay những cái ôm ấp chỉ diễn ra giữa những đôi đã đính ước. Một thiếu nữ chưa về nhà chồng mà bị nam nhân hôn phải thì sẽ không thể đi lấy chồng được nữa. Nàng một là phải cưới gã đó, hai là về làm vợ lẽ nhà người ta.

Lãm cướp đi nọ hôn của Bạch Sứ thì cũng như đã cướp đi đời con gái của nàng. Bạch Sứ không còn lựa chọn nào khác ngoài về nhà cùng chàng nữa. Sau khi kết thúc nọ hôn, Lãm cầu xin nàng hãy lấy chàng. Bạch Sứ mơ màng lướt tay qua môi, không nói gì cả. Im lặng một lúc, nàng bật khóc rồi ôm chầm lấy chàng.

Và thế là họ lấy nhau. Họ kết hôn còn sớm hơn cả Mai Lang Vương và Sao - Người đính ước trước họ. Thật ra chuyện này có nguyên do của nó. Mai Lang Vương và Sao còn vướng vụ "Vị sao lỗi" nên chưa về nhà với nhau được. Lãm và Bạch Sứ thì an nhàn hơn. Họ có thể cưới lúc nào tùy thích.

Tiệc cưới diễn ra trong không khí ấm cúng và thân mật, Lãm không tổ chức tiệc linh đình. Chàng và Bạch Sứ đã thống nhất với nhau rằng chỉ tổ chức một buổi tiệc nhỏ và mời thân bằng quyến thuộc đến chung vui, không xa xỉ cầu kì.

Mai Lang Vương sau khi kết thúc tiệc vu quy ở Mai Viện thì cũng đưa Sao cùng các vị trưởng bối xuống thị trấn dự tiệc tân hôn ở nhà chàng. Lim Vương và Vĩnh Nghiêm ở Vàm Thuật cũng đến chúc mừng. Trên bàn tiệc của bốn người, khi những chén rượu đã cạn, Lim Vương bắt đầu đưa ra một quyển sách dày. Lãm vừa nhác thấy nó đã hân hoan tột cùng. Đó là quyển "Bí kíp phòng the" rất nổi tiếng. Một bộ tài liệu quý giá mà bất kì quý ông nào cũng phải sở hữu.

Lim Vương trao nó cho chàng và cười trầm thấp, giọng ngập tràn ám muội.

- Đây là quà cưới đặc biệt, cứ thông thả nghiên cứu, giờ có người cùng thực hành rồi đấy. Nghiên cứu xong thì nhớ trả cho ta nhé. Người có thể tự chép lại một quyển mà gởi đầu giường.

- Đa tạ ngài!

Lãm chấp tay, cảm kích vái lạy Lim Vương. Chàng chưa bao giờ thích Lim Vương vì ông luôn gây rắc rối, thế nhưng vào khoảnh khắc này chàng lại vô cùng cảm kích ông, cảm kích từ tận sâu đáy lòng.

Quyển bí kíp này là một tài liệu cổ. Nó tổng hợp đủ loại phương cách hành dục của vua chúa quý tộc thời xưa. Lãm đã lùng sục nó khắp chợ đen nhưng không tìm thấy được bản nào. Chàng thậm chí đã nhờ Thần Tình tìm hộ nhưng nàng cũng đành bó tay vô vọng. Thế mà Lim Vương có thể tìm ra được.

Trông quyển sách khá cũ, có lẽ đã được mua rất lâu. Lim Vương là một vị Vương lâu đời, ông lớn hơn Mai Lang Vương cả nghìn tuổi. Với quãng đời dài dằng dặc đó, hẳn là ông sưu tập được rất nhiều của hiếm mà những người sinh sau đẻ muộn như chàng chưa từng thấy qua bao giờ.

- Ta cũng có một bản sao.

Vĩnh Nghiêm nhếch mép.

- Ta đã đọc qua nó và sao chép một bản.

- Ra vậy.

Lãm gật đầu mở quyển sách ra xem thử. Ôi chao, ngay trang đầu tiên đã kích thích rồi. Lãm Vương và Vĩnh Nghiêm thích chí lắm, ghé lại xem và cười gian manh. Mai Lang Vương cau mày, dùng nửa con mắt mà trông trang sách ấy, cánh quạt gác ngang má.

Vĩnh Nghiêm nhìn Mai Lang Vương trêu chọc.

- Sao? Có muốn lấy không? Ta gửi cho một bản.

Mai Lang Vương không nói gì, mặt hiện lên vẻ coi thường. Vương rất thanh cao thoát tục. Ngài không thích mấy chuyện đơm mùi dục lạc. Mai Lang Vương ăn chay và luôn cố gắng giữ gìn ngũ giới. Trước khi gặp Sao ngài còn chẳng buồn tiếp xúc với con gái.

Thế nhưng Lãm biết Mai Lang Vương rất khao khát Sao. Chàng đã trông thấy ngài ve vãn em nhiều lần. Dù gì ngài cũng đã đính ước với em, đã đến lúc tìm hiểu về những chuyện này rồi. Nếu ngài không làm tốt mấy vụ này thì sẽ bị vợ chán ghét đấy.

Vì vậy, Lãm tỏ ra bông đùa mà khuyên nhủ.

- Không làm tốt mấy chuyện này thì vợ bỏ như chơi nhé. Bây giờ cứ xem thường đi. Sau này vợ bỏ đi rồi thì đừng có tìm đến bọn này than thở.

Mặt Vương lập tức tái xanh, vì ngài ấy bị Sao bỏ một lần rồi nên trong lòng vẫn luôn thấp thòm lo sợ, chỉ cần lấy việc đó ra dọa, kiểu gì ông cũng ngoan ngoãn vâng lời thôi. Quả nhiên Mai Lang Vương gật đầu nói với Vĩnh Nghiêm.

- Ừm, gửi cho ta một bản.

Lãm thấy ông chịu nghe lời, lòng nhẹ bẫng đi.

Đêm dần khuya và mọi người lần lượt ra về, trả lại bầu không yên tĩnh cho đôi vợ chồng mới. Lãm hơi say. Chàng uống khá nhiều vì vậy chưa vào phòng vợ mà ra nhà sau tắm một chút. Khi người trở nên tỉnh táo hơn, Lãm thay một bộ áo dài mỏng rồi trở sang thư phòng lật giở vài trang "Bí kíp phòng the". Lãm muốn thử hết các cách trong sách nhưng có vẻ không thể áp dụng trong một lần được. Đây là việc cần đến thời gian. Đêm nay tốt hơn hết cứ nhẹ nhàng với các kiểu cơ bản. Khi nào Bạch Sứ quen rồi thì sẽ nâng mức độ lên.

Lãm đi sang tân phòng, vừa đi vừa hồi hộp. Cuối cùng ngày này cũng đến rồi, chàng đã mong chờ khát khao nó bao nhiêu. Lãm bước vào bậc cửa và nhìn ngay về phía giường. Vợ chàng không ở đó. Đôi mắt một mí lại hướng sang bàn trang điểm. Bạch

Sứ đang ngồi trước gương cất trang sức.

Đêm nay nàng không mặc áo trắng, trên người chỉ khoác yếm. Tấm lưng ong thon thả phơi bày dưới ánh đèn. Tóc nàng dài và đen huyền, mảnh dẻ mượt mà. Nàng vén tóc sang vai phải. Một vài sợi tóc xoắn xuống, thả trên lưng. Đẹp mê hoặc.

Lăm lăm đi đến gương, không lên tiếng, chỉ đứng đó ngắm nàng. Bạch Sứ trông thấy chàng nhờ hình ảnh phản chiếu. Nàng quay sang, cười hiền dịu.

- Chàng xong hết rồi ư?

- Ừ.

Lăm nhẹ đáp. Mắt vẫn nhìn nàng say sưa.

Bạch Sứ có chút e thẹn. Nàng quay đi, tay vô thức cuốn lấy một lọn tóc, cố dùng nó để che đi sự xấu hổ đang nở rộ trên má. Lăm phì cười. Tóc mảnh như thế, lại chỉ có một lọn. Sao che hết khuôn mặt yêu kiều được cơ chứ?

Chàng choàng lấy vai nàng và hôn lên má. Bạch Sứ ngồi yên đón nhận yêu thương của chồng. Những chiếc hôn dần trở nên mê say. Lăm bế nàng mang về giường.

Đến giờ chàng mới có dịp nhìn kĩ hoa văn trên yếm nàng. Đó quả thật là những đóa hoa sứ. Lăm nhớ về lần gặp đầu tiên. Khi ấy chàng đã để mắt dừng lại ở thân trước của nàng khá lâu. Lúc những đóa hoa đoan trang trôi vào lòng, Lăm không thể xua đuổi chúng được nữa. Hình ảnh ấy cứ trở đi trở lại trong mỗi giấc mơ.

Lăm vẫn luôn nghĩ đến chiếc yếm màu quả thị điểm tuyết đôi ba cụm hoa sứ ấy.

Môi hai người tìm lấy nhau, quấn quýt mê mải. Đây đã là nụ hôn thứ hai, nó không còn ngỡ ngàng dại như lần đầu nữa mà tràn đầy quyến luyến. Lăm hôn lên chiếc cổ xinh xắn. Bạch Sứ hơi thẹn, người nghiêng sang một bên. Lăm cũng không phiền, nhân cơ hội đó kéo dây yếm xuống. Chiếc yếm màu quả thị rơi lên nệm, một vóc măng tươi hiện hữu. Chúng thật mỡ màng. Lăm vui sướng thưởng thức chúng.

Bạch Sứ thẹn lấm. Nàng vốn là người kín đáo và rụt rè. Nàng không dám làm gì khác ngoài bám lấy gối, oằn mình chịu đựng những kích thích. Nàng xoay mặt đi, không thể đối diện với chàng, mắt cũng nhắm tịt. Dù Bạch Sứ rất hạnh phúc vì được chàng yêu thương nhưng nàng không đủ can đảm phơi bày sự thẳng hoa của bản thân. Nàng rất ngượng ngấm, rất e ngại. Nàng sợ chàng sẽ đánh giá nàng không tốt nếu nàng thể hiện quá nhiều.

- Bạch Sứ, sao vậy? Đừng lảng tránh như vậy chứ? Nhìn ta và hôn ta nào.

Lăm kéo cằm nàng sang. Giọng đã trở nên nặng nề đến mức có chút khàn.

- Không, không nhìn chàng đâu.

Bạch Sứ đỏ mặt bừng bừng, dùng hai tay che kín mặt.

Lãm chùn mày, chàng chẳng hiểu tại sao nàng lại ngượng với chồng nhưng chàng không ép nàng. Chàng cũng biết Bạch Sứ có chút nhút nhát. Nàng hẳn là chưa dám cởi mở hoàn toàn. Lãm cười khổ. Kết thúc nhạc dạo và đi vào điệp khúc. Chàng cố gắng thật nhẹ nhàng, vừa cử động thân dưới vừa chú ý đến sắc mặt Bạch Sứ.

Nàng không nhăn mày cũng không rơi lệ. Nàng chỉ hơi cắn chặt răng và đôi má đỏ bừng như đang say. Bạch Sứ vẫn quay mặt sang một bên, mặc tình chàng hành sự. Thắt lưng nàng ướm mồ hôi khiến tay chàng cũng âm ẩm.

Âm nhạc càng lúc càng cuồng nhiệt. Những nốt bổng cao vút. Bạch Sứ không tự chủ được, hơi rướn cổ lên. Chiếc cổ trắng nõn thon thả, đẹp toàn bích như ngà. Lãm thoáng ngẩn ra, mê say cúi xuống ôm ấp nó.

- Lãm...

Bạch Sứ gọi tên chàng trong mơ màng, đôi đồng tử đen huyền dần lảng đãng. Lãm cảm nhận được sự thư thái của nàng bằng cả thị giác lẫn xúc giác. Nàng đang quấn chặt chàng. Những run rẩy tê dại cho chàng biết nàng đang rất hạnh phúc.

- Bạch Sứ, ta thật sự rất yêu nàng.

Chàng hôn lên đôi má mềm mại, khẽ nói.

- Em... Cũng thế.

Nàng tìm đến tay chàng, ôm bàn tay thanh tú vào lòng.

- Nàng yêu ta từ lúc nào thế?

Lãm thật rất thắc mắc về cảm xúc của Bạch Sứ. Chàng không biết từ thời điểm nào thì nàng bắt đầu chú ý đến mình nữa. Nhớ lại quá khứ, Lãm chỉ tìm thấy khuôn mặt khúc khích trêu chọc của nàng thôi. Chàng chẳng có ấn tượng gì ngoài câu "Người thật lảm lòi" cả.

Bạch Sứ phì cười. Đôi mắt hơi mờ lung. Nàng siết tay chàng khe khẽ và kể.

- Bắt đầu từ cái hôm chàng giúp em hái xoài, em đã bị chàng chinh phục. Em cố tình đến tìm Mai Lang dò hỏi thẳng nhóc về chàng.

Bạch Sứ kể đến đây thì mày hơi nhíu vào nhau. Ánh mắt nàng tràn ngập xót thương.

- Mai Lang kể cho em nghe về quá khứ của chàng. Đó quả là một câu chuyện đau buồn. Em không ngờ chàng phải trải qua những điều đó. Em thương chàng vô hạn.

- Bạch Sứ.

Lãm cất gọi mà lòng xao động dào dạt. Đôi mắt trầm lặng nhìn nàng mãi. Chàng chẳng ngờ nàng lại quan tâm chàng nhiều như thế. Đến tìm Vương để hỏi về chàng. Thậm chí còn đau xót về những gì đã diễn ra ở kiếp trước ấy.

Hóa ra, nàng đã luôn yêu thương chàng.

- Em cố tình ướm tơ dệt lụa để may áo cho chàng nhưng không dám tặng, chỉ nhờ chị Ưu Liên chuyển thay. Em cũng cố tìm hiểu khẩu vị của chàng rồi nấu những món mà chàng thích khi chàng nán lại dùng cơm. Em rất vui vì chàng ăn nhiều. Chàng thật sự gầy quá. Mỗi lần chàng tặng ca với Mai Lang xong chàng lại sút cân thảm hại. Em chẳng biết làm gì để giúp chàng ngoài âm thầm xót xa.

- Thế... Sao cứ bảo ta lắm lời hả?

Lắm càng nghe nàng nói càng thấy lòng đượm vị mật. Chàng vòng tay qua chiếc eo thon, ôm trọn nàng vào lòng. Bạch Sứ vẫn nằm nghiêng và không dám đối diện với chàng. Tấm lưng tuyệt mỹ dán chặt vào ngực chàng.

- Bởi vì... Em không biết nói gì cả.

Bạch Sứ thẹn thùng đáp.

- Thật ư?

Lắm không tin. Chàng nhớ rằng nàng trông rất thích thú khi trêu chọc chàng. Nếu lời trêu chọc ấy chỉ là một cách chống chế khi không biết nói gì thì nàng sẽ không vui thích như vậy.

Bạch Sứ khúc khích khi thấy chàng so đo. Đôi vai nhỏ vì tiếng cười mà khe khẽ run lên. Lần đầu Lắm nghe thấy tiếng cười trong veo ấy ở khoảng cách gần như vậy. Cảm giác như được nghe tiếng nhạc. Chàng tựa lên vai nàng êm ái tận hưởng.

- Thật ra em cũng thích trêu chàng. Mỗi lần em bảo chàng như thế... Trông chàng tiu nghỉu, buồn cười lắm. Mai Lang bảo với em rằng chàng cũng bị mọi người gọi là "lẻo mép" đến quen rồi nên lời trêu chọc của em không nghiêm trọng lắm đâu. Vì vậy em mới tiếp diễn nó... Chàng không vui ư?

- Vui. Thật đấy.

Lắm cười tươi trả lời nàng mà lòng nghĩ thầm: Không vui. Đau lòng chết đi được nhưng vợ bảo thích thì anh sẽ biến không vui thành vui để chiều lòng vợ.

Cơ mà... Lắm sầm mặt khi nghiệm lại lời Mai Lang Vương. Ông Mai Vương đó bảo như thế là sao? Nghe như thể ổng cố tình nói vậy để Bạch Sứ trêu chọc chàng ấy. Đúng là lão chủ đáng ghét mà! Chàng sẽ tìm ổng và đòi tăng lương ngay ngày mai.

Hai người tâm sự đến đây thì Lắm bất ngờ khơi lại điệu nhạc. Bạch Sứ kinh ngạc. Cảm xúc bùng nổ quá bất ngờ khiến nàng trở tay không kịp. Nàng như một cánh hoa lá lướt rơi từ khoảng không mênh mông xuống mặt đất, bị gió dìu dập, bay tán loạn khắp sân vườn.

- Ta đợi nàng lắng dịu chút thôi. Ta vẫn chưa xong mà.

Lắm lướt môi qua khuôn mặt e ấp, cười gian.

Bạch Sứ không trả lời, nàng đang bị chìm vào đáy biển. Những khối nước khổng lồ đổ ập lên người nàng, mơn man làn da. Bạch Sứ tiếp tục vùi mặt vào gối, cắn môi hưởng thụ.

Các nốt nhạc xô vào nhau và vỡ tan, nhạc lên cao chói vót, cảm xúc bùng nổ đến đỉnh điểm. Những giọt sương trong suốt trượt dài trên hai cơ thể nóng rực. Lãm ôm chặt Bạch Sứ, hôn nàng dịu dàng. Tay Bạch Sứ vẫn siết lấy góc gối, nhắm chặt mắt, cảm nhận hạt giống của người nàng yêu đang chảy vào người.

Khoảnh khắc đó lòng hai người đều dâng tràn hạnh phúc. Bao quanh họ không còn là bóng tối, không còn là ánh trăng mà là bầu trời với những đám mây xốp mềm.

Bạch Sứ then lẩm. Nàng vốn là người kín đáo và rụt rè. Nàng không dám làm gì khác ngoài bám lấy gối, oằn mình chịu đựng những kích thích. Nàng xoay mặt đi, không thể đối diện với chàng, mắt cũng nhắm tịt. Dù Bạch Sứ rất hạnh phúc vì được chàng yêu thương nhưng nàng không đủ can đảm phơi bày sự thăng hoa của bản thân. Nàng rất ngượng ngấm, rất e ngại. Nàng sợ chàng sẽ đánh giá nàng không tốt nếu nàng thể hiện quá nhiều.

- Bạch Sứ, sao vậy? Đừng lảng tránh như vậy chứ? Nhìn ta và hôn ta nào.

Lãm kéo cằm nàng sang. Giọng đã trở nên nặng nề đến mức có chút khàn.

- Không, không nhìn chàng đâu.

Bạch Sứ đỏ mặt bừng bừng, dùng hai tay che kín mặt.

Lãm chùn mày, chàng chẳng hiểu tại sao nàng lại ngượng với chồng nhưng chàng không ép nàng. Chàng cũng biết Bạch Sứ có chút nhút nhát. Nàng hẳn là chưa dám cởi mở hoàn toàn. Lãm cười khổ. Kết thúc nhạc dạo và đi vào điệp khúc. Chàng cố gắng thật nhẹ nhàng, vừa cử động thân dưới vừa chú ý đến sắc mặt Bạch Sứ.

Nàng không nhăn mày cũng không rơi lệ. Nàng chỉ hơi cắn chặt răng và đôi má đỏ bừng như đang say. Bạch Sứ vẫn quay mặt sang một bên, mặc tình chàng hành sự. Thất lưng nàng ướt mồ hôi khiến tay chàng cũng âm ẩm.

Âm nhạc càng lúc càng cuồng nhiệt. Những nốt bổng cao vút. Bạch Sứ không tự chủ được, hơi rướn cổ lên. Chiếc cổ trắng nõn thon thả, đẹp toàn bích như ngà. Lãm thoáng ngẩn ra, mê say cúi xuống ôm ấp nó.

- Lãm...

Bạch Sứ gọi tên chàng trong mơ màng, đôi đồng tử đen huyền dần lảng đãng. Lãm cảm nhận được sự thư thái của nàng bằng cả thị giác lẫn xúc giác. Nàng đang quấn chặt chàng. Những run rẩy tê dại cho chàng biết nàng đang rất hạnh phúc.

- Bạch Sứ, ta thật sự rất yêu nàng.

Chàng hôn lên đôi má mềm mại, khẽ nói.

- Em... Cũng thế.

Nàng tìm đến tay chàng, ôm bàn tay thanh tú vào lòng.

- Nàng yêu ta từ lúc nào thế?

Lãm thật rất thắc mắc về cảm xúc của Bạch Sứ. Chàng không biết từ thời điểm nào thì nàng bắt đầu chú ý đến mình nữa. Nhớ lại quá khứ, Lãm chỉ tìm thấy khuôn mặt khúc khích trêu chọc của nàng thôi. Chàng chẳng có ấn tượng gì ngoài câu "Người thật lảm lờ" cả.

Bạch Sứ phì cười. Đôi mắt hơi mông lung. Nàng siết tay chàng khe khẽ và kể.

- Bắt đầu từ cái hôm chàng giúp em hái xoài, em đã bị chàng chinh phục. Em cố tình đến tìm Mai Lang dò hỏi thẳng nhóc về chàng.

Bạch Sứ kể đến đây thì mày hơi nhíu vào nhau. Ánh mắt nàng tràn ngập xót thương.

- Mai Lang kể cho em nghe về quá khứ của chàng. Đó quả là một câu chuyện đau buồn. Em không ngờ chàng phải trải qua những điều đó. Em thương chàng vô hạn.

- Bạch Sứ.

Lãm cất giọng mà lòng xao động dào dạt. Đôi mắt trầm lặng nhìn nàng mãi. Chàng chẳng ngờ nàng lại quan tâm chàng nhiều như thế. Đến tìm Vương để hỏi về chàng. Thậm chí còn đau xót về những gì đã diễn ra ở kiếp trước ấy.

Hóa ra, nàng đã luôn yêu thương chàng.

- Em cố tình ướm tơ dệt lụa để may áo cho chàng nhưng không dám tặng, chỉ nhờ chị Ưu Liên chuyển thay. Em cũng cố tìm hiểu khẩu vị của chàng rồi nấu những món mà chàng thích khi chàng nán lại dùng cơm. Em rất vui vì chàng ăn nhiều. Chàng thật sự gầy quá. Mỗi lần chàng tặng ca với Mai Lang xong chàng lại sút cân thảm hại. Em chẳng biết làm gì để giúp chàng ngoài âm thầm xót xa.

- Thế... Sao cứ bảo ta lảm lờ hả?

Lãm càng nghe nàng nói càng thấy lòng đượm vị mật. Chàng vòng tay qua chiếc eo thon, ôm trọn nàng vào lòng. Bạch Sứ vẫn nằm nghiêng và không dám đổi diện với chàng. Tấm lưng tuyết mịn dán chặt vào ngực chàng.

- Bởi vì... Em không biết nói gì cả.

Bạch Sứ thẹn thùng đáp.

- Thật ư?

Lãm không tin. Chàng nhớ rằng nàng trông rất thích thú khi trêu chọc chàng. Nếu lời trêu chọc ấy chỉ là một cách chống chế khi không biết nói gì thì nàng sẽ không vui

thích như vậy.

Bạch Sứ khúc khích khi thấy chàng so đo. Đôi vai nhỏ vì tiếng cười mà khe khẽ run lên. Lần đầu Lãm nghe thấy tiếng cười trong veo ấy ở khoảng cách gần như vậy. Cảm giác như được nghe tiếng nhạc. Chàng tựa lên vai nàng êm ái tận hưởng.

- Thật ra em cũng thích trêu chàng. Mỗi lần em bảo chàng như thế... Trông chàng tui ngầu, buồn cười lắm. Mai Lang bảo với em rằng chàng cũng bị mọi người gọi là "lẻo mép" đến quen rồi nên lời trêu chọc của em không nghiêm trọng lắm đâu. Vì vậy em mới tiếp diễn nó... Chàng không vui ư?

- Vui. Thật đấy.

Lãm cười tươi trả lời nàng mà lòng nghĩ thầm: Không vui. Đau lòng chết đi được nhưng vợ bảo thích thì anh sẽ biến không vui thành vui để chiều lòng vợ.

Cơ mà... Lãm sầm mặt khi nghiệm lại lời Mai Lang Vương. Ông Mai Vương đó bảo như thế là sao? Nghe như thể ông cố tình nói vậy để Bạch Sứ trêu chọc chàng ấy. Đúng là lão chủ đáng ghét mà! Chàng sẽ tìm ông và đòi tăng lương ngay ngày mai.

Hai người tâm sự đến đây thì Lãm bất ngờ khơi lại điệu nhạc. Bạch Sứ kinh ngạc. Cảm xúc bùng nổ quá bất ngờ khiến nàng trở tay không kịp. Nàng như một cánh hoa lá lướt rơi từ khoảng không mênh mông xuống mặt đất, bị gió dìu dặt, bay tán loạn khắp sân vườn.

- Ta đợi nàng lắng dịu chút thôi. Ta vẫn chưa xong mà.

Lãm lướt môi qua khuôn mặt e ấp, cười gian.

Bạch Sứ không trả lời, nàng đang bị chìm vào đáy biển. Những khối nước khổng lồ đổ ập lên người nàng, mơn man làn da. Bạch Sứ tiếp tục vùi mặt vào gối, cắn môi hưởng thụ.

Các nốt nhạc xô vào nhau và vỡ tan, nhạc lên cao chót vót, cảm xúc bùng nổ đến đỉnh điểm. Những giọt sương trong suốt trượt dài trên hai cơ thể nóng rực. Lãm ôm chặt Bạch Sứ, hôn nàng dịu dàng. Tay Bạch Sứ vẫn siết lấy góc gối, nhắm chặt mắt, cảm nhận hạt giống của người nàng yêu đang chảy vào người.

Khoảnh khắc đó lòng hai người đều dâng tràn hạnh phúc. Bao quanh họ không còn là bóng tối, không còn là ánh trăng mà là bầu trời với những đám mây xốp mềm./.

Nguồn: <https://truyenmoivn.com/hoi-ky-cua-van-lam/chuong-23>

www.vietnamvanhien.org

